

OŠ Ferda Vesela
Šentvid pri Stični

FERDO

Letnik LXIX, št. 1, junij 2020

IZDELAJ
SI SAM

KRIŽANKA
123

WELCOME
BACK!
STRANI ZA
POLIGLOTE

NAJ RECEPTI

NI ME,
BEREM

FERDOSKOP

ABC
HUMOR, ZA
BRIHTNE GLAVE

MODNI
NASVETI

Ferdovci in ferdovke!

Za nami je prav posebno leto, ki si ga bomo zaradi koronavirusa in odsotnosti stikov še posebej zapomnili. S sladko-grenkim priokusom. Sladkim zato, ker ste lahko od sredine marca dlje spali in si bolj poljubno razporedili šolsko delo čez dan, grenko pa zato, ker je bilo druženje prepovedano, nositi je bilo potrebno masko in si velikokrat umivati roke.

Pravijo, da je vsaka stvar za nekaj dobra. No, verjetno že dolgo niste toliko časa preživeli v krogu družine in na računalniku predelovali predvsem šolskih gradiv. Učitelji smo se zelo trudili, da so bila navodila čim bolj jasna in ne preobsežna.

In ja, tudi mi smo pogrešali tablo, učilnico, druženje in objeme.

Res je, da je vsaka stvar za nekaj dobra. Odločitev za pogled s svetle plati, za zavedanje, da smo bogatejši za novo izkušnjo, za zaupanje, da bo vse v redu . . . pa je vedno vaša.

Ferdovci, predvsem v teh časih se odločajte za misli, besede in ravnanja sladkega priokusa.

Vstavite manjkajoče besede in izberite pozitiv(n)o. 😊

Odločite se, da boste in ne sovražili.

Odločite se, da boste in se ne vdali.

Odločite se, da boste zdravili in ne .

Odločite se, da se boste in ne jokali.

Odločite se, da boste ustvarjali in ne .

Odločite se, da boste in ne obrekovali.

Odločite se, da boste in ne rušili.

Odločite se, da boste spoštovali in ne .

(Og Mandino)

smejali | hvalili | ranili | uničevali | zaničevali | ljubili | vztrajali | gradili

V rokah držite letošnjo izdajo Ferda, ki vas vabi, da jo prelistate, se nasmejete ter rešite križanko. Obvezno je potrebno prebrati ferdoskop in pregledati modne nasvete. Gurmanom so namenjeni slastni recepti, spretnim z rokami pa rubrika Izdelaj si sam. Vsekakor pa ne pozabite na kvalitetno branje – teme in literaturo smo predlagali v Ni me, berem.

Želim vam zdravo in varno preživljanje počitnic. Kjer koli že boste. 😊

Tina Orač Gornik, urednica

Hvala vsem,
ki prispevate
k nastajanju
Ferda.

CORONA

Ime mi je Zala,
hodim v tretji A,
sedaj učim se le še doma,
zaradi tega grdega virusa.

Zjutraj napadem očija v postelji,
z mamico lepo se imamo vsi,
še preden bratec Jan odpre oči,
mi že uživamo ob kavici.

Šolo z lahkoto delam prek neta,
prav nič učenje se mi ne zapleta,
mami in oči pomagata mi,
le bratec moj skoz mi teži!

Sem pridna, a vseeno veliko nagajam,
pridnemu bratcu nič ne ugajam,
z mamico odlično kuhava,
zato očka ima že trebuščka dva!

V trgovino že dolgo več ne smem,
a sladoled sploh ni problem,
vedno v skrinji dosti ga je doma,
vsak dan ga z Janom pridno liževa.

V gore več ne gremo, ko se nam zahoče,
pogrešam palačinke, štruklje in tople koče,
a oči našel je čemaž, strmine in poti,
sploh nismo vedeli, kaj je v naši občini!

Za očija me fejest skrbi,
še bolj pa za moji babici,
verjamem, da dedi zdrav bo ostal
in naju z Benom še dolgo na travnik bo gnal.

Virus,
izgini čimprej stran,
rada bi spet normalen vsak dan!

Zala Slapnik, 3. a

Vid Verbič, 8. b

PSSST, TIHOLAZIMO SE

Tihotapci smo tihi
in ne maramo hrupotapcev.
Saj so oni hrupni,
mi pa smo tihi tipi.
Mi se plazimo in lazimo
in želimo tišino.
Mi smo tihi, tihi in zato:

Pssst, malo tišine, prosim!

Neža Zupančič, 5. a

Ana Rus, 9. a

MOJI OBČUTKI MED KARANTENO

Karanteno sem občutila tako, da moram to stvar
vzeti zares in paziti, kaj počnem. Res je, da je težko,
ampak z malo truda nam kar dobro uspeva.

Ni prav prijeten občutek, ker moramo biti nepre-
stano doma. Sem pa vesela, da dobimo preko
spleta toliko učnih in zabavnih vsebin, da se veliko
novega naučimo. Drugače mi gre v redu, le česa
ne razumem, a mi mami razloži, potem pa mi je
lažje. Želim si, da se čim prej spet vidimo v šoli
in začnemo delati po starem. Pogrešam sošolce
in sošolke in vse, kar je bilo v šoli, doma pa ni. Iz
te situacije sem se naučila, da je treba kljub lepim
stvarem včasih potrpeti (zdravje je na prvem mes-
tu). Ljudje pa bi morali v prihodnosti bolj skrbeti
za svoje zdravje in biti pozornejši drug do druge-
ga.

Srečo imam, da grem lahko ven v naravo in se
sprostim. Doma smo si naredili urnik, ki ga več ali
manj upoštevamo. Veliko tudi kuhamo, pečemo in
preizkušamo nove recepte. Všeč mi je, da so vmes
prosti vikendi, ko si lahko odpočijemo. Dvakrat na
teden imam tudi gimnastiko na daljavo in se tudi
na tak način sprostim. Najbolj pa pogrešam naj-
boljšo učiteljico.

Julija Šteh, 5. a

Sergej Lazarevič, 8. b

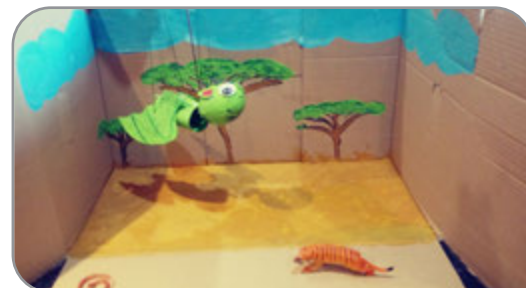
Lučka Koritnik, 1. a

DOGODIVŠČINE POPIKANEGA ZMAJA

Leta 600 pred našim štetjem je na eksoplanetu
Gama4211 vzcvetela kolonija zmajev. Vsi so lahko
bruhali ogenj, spoštovali kraljico in delali, kar zma-
ji počnejo. Vsi so bili takšni, razen Pikasti zmaj.
Bil je majhen, zelen, pokrit z lisami in pikami ter
ni bruhal ognja. Vsi so se mu posmehovali in ga
klicali: »Mala pika«. 10 let pozneje (leta 590 pred
našim štetjem) se je kraljica zmajev odločila: »Pi-
kasti zmaj ... ODIDI!!!« Pikasti zmaj je bil zelo
žalosten. Odločil se je reči adijo svojim staršem in
je nato odšel.

Zletel je s svojega planeta in odšel v globoko ve-
solje. Letel je in letel, dokler ni mogel več. Na
koncu je ugotovil, da se je izgubil. Nikamor ni
mogel iti. Bil je brez upanja dokler ... O, joj! Pred
njim se je prikazala črna luknja! In Pikasti zmaj je
letel ravno proti njej! Zgrabila ga je panika. Nič ni
mogel narediti. Kmalu zatem je padel vanjo.

Veliko časa je minilo, tisoče let. Bilo je leto 1009
našega štetja in naš zmaj je zapustil črno luknjo.
Zamislil si je: »Čakaj malo ... Nemogoče! To ni
bila črna luknja, ampak črvina!« Ta črvina ga je
vodila k planetu, polnemu življenja, po imenu
Zemlja. Ko je pristal v savani, je ugotovil: »Tukaj
je ogromno živali s pikami in lisami.«

Ne dolgo za tem se je spoprijateljil s kačo, ko-
bilico in tigrom, saj je potoval po svetu. Nekaj
mesecev pozneje so se odločili, da bodo šli na
pohod skozi gozd. Kameleon je bil pameten in
je poznal ta gozd. A le nekaj minut pozneje, so
vsi ugotovili, da so se izgubili. Niso našli zatočiš-
ča čez noč. Zelo je bilo mrzlo. In nato... »A...
Aaaa... A-PHUUUUUUUU!« Iz zmajevih ust se je
prikazal velik plamen, zaradi katerega je zagorelo
nekaj vej. Vsi so bili veseli, še posebej zmaj, ki
se je naučil bruhati ogenj. Kmalu za tem so se
vrnili nazaj v savano. Živel je dolgo, lepo življenje
z njimi. Pozneje, ko ga ni bilo več, čez mnogo let,
so njegove kosti našli ljudje, ki so si izmislili to
legendo ...

Eva Retar, 6. a

Vid Dremelj, 1. b

VSE JE MOGOČE

Nekje, na sončni strani gora, sta živel virus in milo. Bila sta dobra prijatelja, soseda in sošolca. Skupaj sta uganjala norčije, se podila po gozdu in travnikih, včasih zavila v trgovino, na avtobus. Izpustila nista niti otroškega igrišča.

V deželo pa se je nekega dne prikradla tišina: avti niso več hupali, trgovine in šole so utihnile, ulice so bile prazne. Tudi virus in milo sta ostala vsak na svojem domu. Vendar je bil virus preveč radoveden, da bi samo posedal doma, zato je ušel in se odločil, da razišče svojo deželo.

»Kako je lepa, zelena in cvetoča,« se ni mogel načuditi. Potoval je po vaseh, mestih, hribih in dolinah, spotoma zavil v hiše, bolnišnice, v šole, in oglasil se je tudi pri milu.

»Kaj pa počneš, virus? Ali ne veš, da se te vsa dežela izogiba? Uničil nas boš!«

»Le kaj čekaš? Nič mi ne morete!« je bil hud virus, ko je jezno odvihral naprej.

Milo mu ni ostalo dolžno in se je skupaj, z novim prijateljem razkužilom, podalo na lov za virusom. Iskala sta ga vsepovsod in kjer je bil, sta neopazno brisala sledi za njim. Postala sta njegova sovražnika in virus je še huje sejal strah po vsej deželi.

Milo in razkužilo sta ga naposled le našla. Bil je skrit pod šolsko klopio, kjer se je zlobno krohotal.

»Uničila te bova za vedno!« sta v en glas zavpila. V tistem trenutku pa je iz pipe švignila voda in skupaj so premagali virus.

Milo, voda in razkužilo so postali nerazdružljivi prijatelji in zavezniki v boju proti virusu.

Katarina Moškrič, 2. a

Denis Plankar, 1. a

Vid Rojec, 3. a

NAJDENA MUCKA (doživljajski spis)

Neko lepo, spomladansko popoldne smo se jaz in moji trije bratje Jurij, Matic in Luka odpravili v skladišče za stroje in seno. Ko smo prišli do sena, smo zagledali nekaj prečudovitega.

V skladišču smo zagledali dva majhna, sivo-črna mucka, ki sta se pristrčno stiskala drug k drugemu. Čisto počasi smo se jima približali in ju z lahkoto pobožali. Vsak dan in vsako jutro smo hodili gledat, ali sta še tam. Ko smo ju ujeli, smo ju vzeli v naročje in ju božali. Zelo sta nam bila všeč.

Nekega dopoldneva smo jima nastavili posodico in vanjo nalili mleka. Rada sta ga popila. Rasla sta in bila že toliko pri močeh, da sta kar hitro tekla. Nato pa smo se odločili, da jima bomo dali ime. Enemu smo dali ime Blisk, ker je bil zelo hiter, drugi pa smo dali ime Strela, ker je imela na glavi oranžno liso v obliki strele. Kupili smo jima tudi brikete.

Nekega lepega večera smo ju prinesli domov pokazat mami, atiju in teti Ireni. In ne boste verjeli, kaj se je naslednje jutro zgodilo. Čakala sta nas pred vrati. Lahko bi rekli, da sta se kar sama udomačila. Doma imamo tudi psa Maxa, ki se je kaj hitro spoprijateljil s Strelo in Bliskom.

No, in tako smo našli dva najdena mucka. Njuna mama pa ju še zdaj pride kdaj pa kdaj pogledat. Radi ju imamo.

Julija Šteh, 5. a

Marko Verbič, 7. a

Lenart Hobič, 2. b

Lara Sanda, 5. a

NA PRAZNOVANJU (doživljajski spis)

Bil je lep sončen dan. Moj bratranec je praznoval svoj rojstni dan. Odpravili smo se k njemu. Tam je bilo res veliko njegovih prijateljev in sošolcev. Bila sem najmlajša. Stali so pri gugalnici. Želela sem iti na gugalnico in se gugati. Gledala sem jih, kdaj bodo odšli. Čez nekaj časa so odšli in nekdo od njih je še zadnjič močno zagugal gugalnico. Približevala sem se gugalnici. Prišla sem do gugalnice in udarila me je nad ustnico, do krvi. Stekla sem k teti in ji razložila, kaj je bilo. Podala mi je krpo, s katero sem si pokrila rano. Poklicala je moža in mu rekla, naj me odpelje v bolnišnico. Hitro sva prispela in bila kmalu na vrsti. Zdravnica mi je očistila rano in nadela obliž. Potem sva odšla nazaj.

Praznovanje se je proti večeru končalo in odšli smo domov. Tega nikoli ne bom pozabila, saj imam zdaj na tistem mestu belo brazgotino.

Neža Zupančič, 5. a

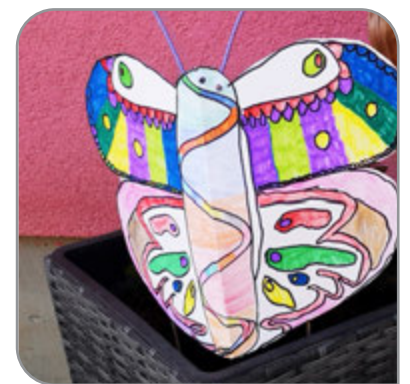
LUMPARIJA MOJEGA OČETA IN NJEGOVH PRIJATELJEV

Moj očka je živel na Gori pri Komendi. Vsak dan, ko so na sosednjo kmetijo Rakar prišli po mleko, je na travi ob hiši stala lepa jablana beličnik. Ker so bila ta jabolka zrela že ob začetku poletja, druga pa na koncu, so bila prva v vasi in tako najbolj vabljava.

Vsak dan, ko so moj oči in prijatelji odhajali iz šole, so opazovali dozorela jabolka. Nekega večera, ko je padel mrak, so odšli na kmetijo. Čisto tiho so splezali čez ograjo in nato na jablano ter potrgali vsa jabolka. Z njimi so si napolnili žepe. Nato so se skrili v temo in z užitek pojedel vsa jabolka.

Ko so končali, so ugotovili, da niso naredili prav. Odločili so se, da bodo stvar popravili. Vzeli so vrvice in jo navezali na vse ogrizke. Vrnili so se k jablani in privezali ogrizke nazaj na jablano. Siti in zadovoljni so odšli domov. Zjutraj je bil kmet Rakar zelo vesel, ko je na drevesu videl ogrizke.

Zala Slapnik 3. a

Matevž Kutnar, 5. b

OTROŠTVO MOJEGA OČETA

Ko je bil moj očka majhen, je bil veliko v varstvu pri svoji stari mami. Tam je bilo veliko kokoši, ki so se prosto sprehajale. Zunaj pa je stal star pralni stroj. Nekega dne, ko se je očka igral s kokošmi, jih je dal v pralni stroj. Takrat ni vedel, da tega ne sme. Zadaj se je dal pralni stroj vrteti. Tako sta z bratom pralni stroj vrtela in vrtela dokler ni ena kokoš umrla. Ko je stara mama to ugotovila, je bila zelo jezna.

Vid Rojec, 3. a

ŠOPEK ZA RAVNATELJICO MIJO

Otroci so se pred šolo pogovarjali. Zmenili so se, da bodo odšli na travnik. Na travniku so zagledali veliko rož. Vsi so jih trgali. Nabrali so različne vrste rož.

Na poti so se pogovarjali, komu bodo šopek, ki ga bodo naredili, dali. Odšli so v učilnico. Tam je vsak predstavil svojo vrsto rože. Tim je predstavil mak. Tomi je predstavil marjetico. Marija pa je predstavila regrat. Bilo je zanimivo poslušati. Učiteljica je bila vesela, ker so tako dobro poznali rože. Naredili so kolono, v kateri so učiteljici dajali rože. To ni trajalo dolgo. Učiteljica je vse rože občudovala. Dala jih je Gaji in Gaju. Ta dva sta rože zavila in dala v šopek. Gaj je zavil rože, Gaja pa jih je zavila z rumenim trakcem. Zdaj so rože nared, da jih skupaj odnesejo ravnateljici Miji.

Vsi skupaj so naredili še voščilo za rojstni dan. Odšli so v zbornico, kjer so našli ravnateljico Mijo. Voščili so ji. Lepo so ji zapeli. Ravnateljica je bila vesela, ko so ji dali darilo. Svoj šopek je dala na polico. Voščilo pa je shranila in bila vesela še cel dan.

Julita Kemperle, 3. a

POMLAD

Prebudila se je pomlad, vzklike so rožice in z njimi tudi trobentice.

Zvonček, kronca, čebulica, na vlažnih tleh nam vzbrstiš, prelep cvet nam podariš.

Prišla je pomlad in iz južnih krajev priletele so ptice. Med njimi pa tudi kukav'ca, ki nam veselo prepeva ku ku, pomlad je že tu!

Melita Rus, 4. b

Filip Sinjur, 7. b

Tristan Amon, 2. T

LEPE ROŽE

Bilo je dopoldne. Učenci 3. a razreda so se zbrali pred šolo. Odločili so se, da bodo predstavili rože.

Odšli so na travnik. Tam so trgali cvetlice. Anja je trgala marjetice, ostali pa so trgali druge cvetlice. Učenci so šli v šolo. Šli so v učilnico. Opisali so svoje rože. V zvezek so napisali, katere rože so opisali. Jan je zadnji opisal rožo. Nekateri učenci so dali rože učiteljici, Maja in Jakob pa sta se odločila, da bosta rože zavila v ovojni papir in šopek dala mamicici.

Jakob in Maja sta res zavila rože v šopek in ga dala mami. Njuna mama je bila zelo vesela in ju obljela ter se jima lepo zahvalila.

Jurij Jereb, 3. a

Mark Zaviršek Fortuna, 1. b

NESKONČNO VESOLJE

Vesolje, neskončno obzorje, tudi z oblaki, otroškimi koraki.

Morje, malo manjše kot vesolje. Vesolje je povsod, morje pa ponekod.

Tobija Dimec, 5. b

Nany Urbas, 4. b

NENAVADNA SPREMEMBA

Nekoč je živel resen človek. Bil je tako resen, da ga niti najbolj smešna šala ni nasmejala. Nekega dne, ko je bil ravno v službi, se mu je zgodilo nekaj čudnega. S sodelavcem se je prekal, da vile ne obstajajo. Ko je to rekel vsaj desetkrat, se je pred njegovimi očmi prikazala vila. Bil je tako presenečen, da je padel v nezavest. Ko je sodelavec stekel po pomoč, je vila resnega človeka spremenila v najbolj neresnega človeka na svetu. Ko se je sodelavec vrnil s šefom, vile ni bilo več. Skupaj s šefom sta resnega človeka spravila iz nezavesti. Ko sta ga spravila k sebi, je bil zelo presenečen, ko je opazil, da ima na obrazu zelo neresen nasmešek. Od takrat ga vsaka šala nasmeje.

Tristan Maj Udovič Bes, 3. a

BODI-NE BODI

Bodi sonce, ne bodi dež.
Bodi zarja, ki gori.
Bodi mesec, ki žari.
Ne bodi veter, ki piha dež.
Ne bodi zima, ki nima konca.
Ne bodi pomlad, ki ne blesti.
Bodi poletje, ki žari.
Bodi jesen, ki rodi.
Bodi pesem, ki gre do dna.

Sara Koleša, 3. a

Lana Zoja Strnad, 6. a

RESNI, NERESNI ZMAJ

Nekoč, pred davnimi časi, je za devetimi gorami živel resni zmaj. Živel je v brlogu, saj je bil prevelik za življenje v stanovanju. Ime mu je bilo Resni Zmaj.

Resni zmaj je bil po poklicu pisarniški delavec, ki lepil nalepke. To je delal zelo resno. Dolgočasno je lepil dan za dnem. Vsak dan je dolgočasno vstal in se odpravil v službo. Pisarno je imel kar na prostem, ker je bil prevelik za hišo. Nekega dne je šel po službi domov in začel kositi travo. Med tem ga je opazovala zebriča. Odločila se je, da ga bo pregovarjala dokler ne bo postal normalen in vesel. Vsak dan se mu je smejala. Nekega dne je imel dovolj. Zebro je vprašal, zakaj se smeje? Zebra mu je odgovorila, da je preveč resen. Povedala mu je nekaj hecev in Resni Zmaj se je začel smejati.

Od takrat naprej zmaj ni bil več resen. Zmaj je nasmejan in družaben. Tako je smeh premagal resnost in Resni Zmaj je postal Neresni Zmaj in je srečno živel do konca svojih dni.

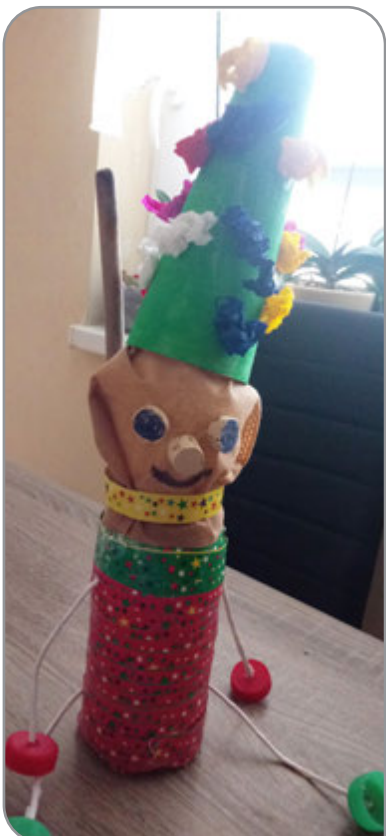
Vid Rojec, 3. a

BIL SEM NA MARSU

Bližala se je prva odprava na Mars, v kateri je sodeloval moj oče Teodor Armstrong. Praprapravnuk Neila Armstronga, človeka, ki je prvi stopil na Luno. In sedaj je na vrsti moj oče, ki naj bi prvi stopil na Mars.

Ena ura pred vzletom. Takrat sem še spal, a bila je polna luna in jaz sem eden izmed tistih, ki hodijo v spanju, ko je polna luna. Vstal sem iz postelje, v spanju sem hodil vse do izhoda ter naravnost v skladišče rakete. Tam je bil rover. V spanju sem zlezal vanj, se usedel in negibno spal. Minila je ena ura, zaslišali so se zvoki jedrskega motorja. Bilo je tako glasno, da sem kar poskočil v zrak in se z glavo udaril v streho roverja. Pogledal sem okoli in ugotovil, kje sem, toda da bi šel ven iz rakete, je bilo prepozno. Bili smo že visoko na nebu. Raketa je tako hitro letela v zrak, da me je kar tlačilo po stolu. Imel sem občutek, da me bo raztrgalo na pol. Kar naenkrat pa sem padel v globoko komo. Čez približno eno uro sem se prebudil. Šel sem iz roverja in po lestvi navzgor. Prišel sem v srednje nadstropje, kjer je bil radio povezan z Zemljo in postelje, ki so bile oblikovane posebej za vzlet. Zagledal sem očija in njegova sodelavca. Pogledal sem skozi okno in videl Zemljo. Bila je zelo lepa.

Žak Pene, 3. b

Oči se je prebudil in me zagledal. Otrpnil je. Vprašal me je kaj delam tukaj in kako sem sploh prišel sem. Odgovoril sem mu, da ne vem. Skupaj sva odšla v nadzorno sobo. Tam je bilo polno gumbov. Eden mi je bil zelo všeč in sem ga kar pritisnil. Bil je gumb za gravitacijo in vse je poletelo v zrak. Hitro sem splaval do njega in ga pritisnil. Vse je zgrmelo na tla. Prebudilo je očijeva sodelavca. Odšla sva nazaj v srednje nadstropje. Nekaj sem opazil. Bila je še ena postelja. Vprašal sem od koga je. Oče mi je odgovoril, da je od tretjega sodelavca, ki je eno minuto pred vkrcanjem rekel, da ne gre Mars. Zato sem tisto posteljo lahko zasedel jaz.

Očijev sodelavec je začel preračunavati ter ugotovil, da imamo v raketi dovolj zraka za vse štiri. Čez en dan smo bili le deset tisoč milijonov kilometrov oddaljeni od rdečega planeta. Ko je minilo še nekaj deset ur, so nam sporočili, naj ugasnemo jedrski motor ter prižgemo stranskega in pomožnega. Vsi, razen mene, so vedeli, da bomo kmalu spet ležali v komi. Ležali smo na posteljah, ko se je oči ravno spomnil, da moramo ugasniti stranski motor, saj se je raketa že obrnila! A bilo je prepozno, že je bil v globoki komi. Samo jaz sem ostal buden.

Kljub vsem preprekam sem splezal po lestvi do nadzorne sobe ter ugasnil stranski motor. Potem sem se sesedel na stol in pristal v globoki komi. Prebudil sem se in zagledal rdeči planet. Po lestvi sem splezal do ostale posadke. Vsi so bili že budni. Jaz in oče sva se oblekla v skafandre in odšla v rover. Druga dva sta ostala v raketi. Prišla sva iz rakete ter stopila ven. Uganite kdo je prvi stopil na Mars? Jaz. Ter izrekel stavek mojega praprapradedka: »To je majhen korak za človeka, a velik za človeštvo.« V tla Marsa sem zapičil zastavo. Po nekaj dneh na Marsu smo se odpravili domov.

Vse je potekalo kot po maslu. Prižgali smo jedrski motor ter vzleteli. Spet sem imel občutek, da mi bo možgane iztrgalo iz glave ter padel v globoko komo. Vožnja domov se je začela. Po dveh dneh smo pristali na Zemlji. Po tej veliki avanturi smo odšli domov. In še dandanes na Marsu plapolata zastava.

Tobija Dimec, 5. b

PRIHAJA POMLAD

Kmalu ozelenelo bo drevo in vsem bo lepo. Čebele letale bodo iz cveta na cvet in nam pridelale odličan med.

Travnik bo poln pisanih cvetk, za mami nabrala bom šopek marjetk. Na vrt posejala bom sončnice zlate, da cvetele bodo poleti bogate.

Pomlad prelep je letni čas, vesela sem, da mimo je mraz.

Lea Glavan 4. b

Blažka Poljšak, 8. b

Nejc Pečjak, 6. a

ŠEST MALIH LISIČK

Včeraj zjutraj je oči opazil lisico na našem posestvu, ki se je tepla z našo muco. Prišel je pravi čas in lisica je pobegnila pod naš kozolec. Domneval je, da ima gnezdo pod kozolcem.

Danes zjutraj je stekla akcija. Oči je bale sena odmikal, da pride do brloga. Kar naenkrat sem zagledal mlado lisičko. Oči je poklical lovca, da pride pogledat. Mirno smo čakali lovca, da jih ne preplašimo. In res je prišel lovec. Prinesel je kletko in rokavice. Kmalu smo opazili, kako lisička gleda izpod palete. Lovec je z rokavicami prijel majhno puhasto lisičko in jo dal v kletko. Oči je s pomočjo viličarja odmaknil balo in ven je pokukalo še pet lisičk. Tudi moja mami se je opogumila in lovcu pomagala poloviti lisičke. Zaprli smo jih v kletko.

Lovec je rekel, da je lepo leglo in da so stare dva meseca. Rekel je, da bodo lepo poskrbeli zanje, da jih bodo hranili in nato spustili v naravo. Lisičke so se mi zdele zelo ljubke in bi jih z veseljem obdržal, če bi smel.

Marko Čebular, 4. b

Alja Šraj, 3. a

Maruša Perpar, 3. b

Ota Habič, 4. a

MOJ NAJ PRIJATELJ: JAKOB JON

Opisal bom svojega najboljšega prijatelja. Ime mu je Jakob Jon, piše se Doblekar. Star je 9 let. Ima rjave oči, ovalen obraz, temne obrvi in rjave lase. Težek je 34 kg in visok 140 cm. Njegova najljubša jed so palačinke (z nutelo, z marmelado, z nutelo in s kokosom ali z marmelado in s kislom smetano).

Je zelo zabaven, pameten in rad se smeji. Njegovo najljubše početje je igranje z menoj, tako kot je moje najljubše početje igranje z njim. Ne strinja se vedno z mojimi idejami, kaj bi se igrala, vendar na koncu vedno izbereva igro, ki je obema všeč.

Igra bobne in klavir. Skupaj igrava v big bandu, kjer Jakob igra bobne, jaz pa violino. Vsakič, ko se srečava, poskrbiva za dogodivščino. Opisal vam bom eno. Nekega dne smo šli midva in najini mami v escape room (soba pobega). Tam smo morali veliko razmišljati, odpirati ključavnice in rešiti veliko ugank. Z namigi nam je pomagala gospa, ki je tam zaposlena. Več pa vam ne smem povedati, ker smo podpisali izjavo o zaupnosti, da nikomur ne bomo preveč povedali. Zabavno je, zato vam priporočam, da greste še vi.

Tristan Maj Udovič Bes, 3. a

TRIJE ZAJČKI

Nekoč, pred davnimi časi, za devetimi gorami so s svojo mamo živeli trije zajčki. Radi so skakali in se potepali. Mama zajklja jih je vsak dan opozarjala, naj ne hodijo v gozd, saj se tam potepa lačna in zvita lisica.

Nekega dne so zajčki brez mamine vednosti odšli v gozd. Pri drevesu so zagledali ježka. Zajčki so ježka pozdravili in ga vprašali, kaj počne čez dan. Ježek jim je odgovoril, da nabira hruške in veliko počiva. Ježek je zajčke opozoril, da se po gozdu potika lačna lisica. Enemu od zajčkov pa je poklonil zlato hruško. Zajčki so se zahvalili in se odpravili. Potem so trije zajčki zagledali sovo. Sova jih je pozdravila in jih vprašala, kam so namenjeni. Zajčki so odgovorili, da so odšli samo na sprehod. Sova je zajčke opozorila, naj se čuvajo zvite in lačne lisice. Enemu od zajčkov pa je poklonila zlato pero. Zajčki so se zahvalili in odšli naprej. Prišli so do grmovja, iz katerega je skočila lačna in zvita lisica. Zajčki so se zelo prestrašili in se pognali v beg. Lisica se je zapodila in jih ujela. Začuda lisica ni pojedla zajčkov. Bolj so jo zanimala zlata predmeta, ki so jih imeli zajčki. Vzela jim je zlato hruško, vanjo ugriznila in si polomila vse zobe. Tako zelo jo je bolelo, da se je pognala v beg in še dolgo jokala. Zajčki so bili tako prestrašeno zmedeni, da niso več našli poti nazaj domov. Zajčki so si tako zelo želeli nazaj k mami, da so v obupu obstali in gledali zlato pero. To se je začelo premikati in jih je vodilo do doma. Presrečni zajčki so skočili v objem zaskrbljene mame. Odločili so se, da bodo vedno poslušali svojo mamo in raziskovali raje okoli doma. Tako so igrivi zajčki skupaj z mamo živeli v miru še dolgo, dolgo let.

Tilen Šinkovec, 3. b

KRALJIČNA MIŠKA

Nekoč je živel kralj. Imel je hčerko, ker pa so sovražniki napadli kraljestvo, je svojo hčerko skrili v votlino na hribu. Nakopičil ji je zaloge hrane za sedem let. Punčki je za družbo pustil psička, nato pa z vojsko odšel na bojišče. Minilo je sedem let. Punčki in psičku je zmanjkalo hrane. Morala sta iz votline po hrano. Zato sta kopala in kopala, da sta prišla na beli dan.

Ko sta prišla na plano, sta v gozdu srečala starko. Punčka je starki povedala, kaj se je zgodilo. Starka ju je povabila na toplo in skuhalo gozdni čaj. Povedala je punčki, da je njen oče umrl v vojni in da je njegov prestol zasedel najbogatejši plemič. Rekla ji je, naj gre prosit plemiča za služkinjo. Deklica je takoj odhitela tja. In res, vzeli so jo za služkinjo. Ker je bila videti kot miška, so jo klicali Miška. Bila je zelo hitra in pridna. Celo mladi kraljevič se je večkrat ustavljal pri njej in se malo ponorčeval iz nje. Nekega večera je kraljevič priredil ples, da bi si našel pravo kraljično. Ker pa bi Miška tudi rada šla na ples, je odhitela k starki, da se ji pomaga lepo obleči. In res, starka sname nekaj pajčevine iz leskovega grma in Miško ovije vanjo. Bila je zelo lepa. Miška je odhitela na ples. Ko jo je kraljevič zagledal, je hotel plesati samo z njo. Podaril ji je zlato sponko, nato pa vprašal, od kod je. Ni odgovorila, samo zbežala je v temo. Kraljevič jo je iskal, a je ni našel. Zato je priredil drugi ples. Miška je spet prišla v prelepi obleki kot iz pajčolana. Kraljevič je plesal samo z njo, podaril ji je zlato ogrlico. Ko pa jo je vprašal, od kod je, mu je Miška ponovno zbežala v temo.

Kraljevič jo išče in išče, a je ne najde, zato zbolí od same žalosti. Ko so Miški povedali, da je kraljevič zbolel, je rekla, da ga lahko le ona pozdravi. Skuhala je kašo, notri pa dala zlato sponko. Ko je kraljevič pojedel čudežno kašo, je na dnu lonca našel zlato sponko. Takoj si je zaželel še eno skodelico kaše. Miška mu ustreže, notri da zlato ogrlico. Kraljevič kašo poje in najde zlato ogrlico. Kraljevič ukaže, naj mu prinese kašo sama kuharica. Prišla je Miška.

Prijel jo je za roke in je ni izpustil, dokler mu ni povedala vsega. Opravičil se ji je in jo prosil, da postane njegova žena. Nikoli več se ni norčeval iz sirot. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Neža Zupančič, 5. a

TRIJE POGUMNEŽI PROTI KAPITANU ZLOBA

Nekoč, pred davnimi časi, so za sedmimi gorami živeli trije pogumneži. Pogumneži so bili trije bratje. Najstarejši je bil Pavle, srednjega so klicali Mitja in najmlajšega so poimenovali David. In prav vsi trije so imeli prav posebno moč.

V vasi ob morju, tri gozdove stran, so živeli majhni palčki in tam je živel tudi kapitan Zloba. Vsi v vasi so se ga bali, zato so se ob sončnem zahodu vsi zaklenili v svoje domove. Tisti, ki se ni zaklenil, ga je kapitan začaral in nikoli več ni mogel govoriti. Zato so se palčki vsak sončni zahod zaklenili in do jutra ostali v svojih domovih. Nekega dne pa so se pogumneži odločili oditi na potovanje. Potovali so tri gozdove stran, kjer so dobili veliko novih prijateljev. V vasi so spoznali palčke, ki so povedali, kako zelo se bojijo kapitana Zlobe. Tako so trije pogumneži sklenili, da bodo s svojo močjo premagali Zloba. Pavle je dobil super idejo, da lahko vzamejo zlato las orangutanu, ki so ga spoznali in s tem podkupijo Zloba, da odide iz vasi. Mitja je s svojo super prijaznostjo odšel do orangutana in ga prosil za zlato las. Ker je njegova super moč prijaznost, mu je orangutan odstopil eno zlato las. David pa je odšel do Zlobe in ga podkupil s tem zlatim lasom in Zloba je odšel.

Tako so trije pogumneži zmagali. Palčki so jih povabili v svojo vas, pogumneži pa so palčke učili, kako biti prijazen, pogumen in imeti veliko idej, da bodo lahko živeli pustolovsko.

Sumejja Mujić, 7. b

Jan Kotar, 3. a

Anže Štrumbelj, 3. b

NAŠ KUŽA

Kuža naš najraje spi, vedno zanima ga, kaj dogaja se v kuhinji. Rad bi spal, a vse ga boli, saj pohod včeraj smo imeli vsi.

Živa Miklošič, 5. a

Ana Vencelj, 2. a

Anže Verbič, 9. b

POMLAD

Na obisku je pomlad, o pomlad, o pomlad. Vsak ima prav res jo rad, o pomlad, o pomlad.

Na travniku že rožice cvete, krti pa iz luknjice drve. Prav lepa res je ta pomlad, o pomlad, o pomlad.

Otroci zunaj se igrajo, med seboj se radi imajo. O pomlad, o pomlad, prav vsak ima jo rad.

Živa Miklič, 4. a

NEKOČ TAKO, DANES PA ...

Intervju z mojim dedkom

JAZ: Kako ste nekoč naznanjali pouk oziroma konec ure?

DEDEK: Hišnik je pred šolo z ročnim zvoncem klical učence k pouku. To je bilo leta 1951. Ko je tovarišica prišla v razred, smo morali vsi učenci vstati, prisloniti pest h glavi in v en glas smo vzkliknili: »Za domovino s Titom naprej!«

JAZ: Kakšne ste imeli šolske potrebščine?

DEDEK: V prvem in drugem razredu smo imeli tablico in kreda ter čitanko. V višjih razredih smo sedeli v klopih, v katerih je bila luknja, v njej črnilo in poleg pero. Pisali smo v zvezke z različnimi črtami.

JAZ: Katere učne predmete ste imeli?

DEDEK: Lepopis, matematiko, nemščino, srbohrvaščino, verouk.

JAZ: Kakšne so bile kazni za neposlušne učence?

DEDEK: Tovarišica je imela vedno pripravljeno palico za neposlušne učence. Dobilim smo jih po prstih. Bile so tudi druge kazni: oslovsko klop, stanje v kotu.

JAZ: Kako je potekalo šolanje?

DEDEK: Osnovna šola je potekala od 1. do 3. razreda, od 4. do 8. razreda je potekala nižja gimnazija in višja gimnazija, nato je sledila matura.

JAZ: Dedek, hvala, ker si si vzel čas in mi odgovoril na zastavljena vprašanja.

DEDEK: Z veseljem sem se ozrl nazaj v svoje otroštvo.

Mija Gašparič, 4. a

Jan Muhič, 7. a

Nejc Pevec, 2. T

Tevž Rus, 8. a

ŠOLA NEKOČ IN DANES

(intervju z babico)

1. Kako so učenci pisali nekoč, kako danes?

V nižjih razredih so pisali s svinčnikom, v višjih pa so imeli že pero, ki je potrebovalo črnilo v kozarčku in držalo. Kar so napisali s peresom, so pivnali s pivnikom, da se ni popackalo. Imeli so tudi radirko. Danes pišemo z nalivnimi peresi, ki ne packajo.

2. Čemu so nekoč služile majhne tablice?

Majhne tablice so služile pri učenju opismenjevanja.

3. Kako so učitelji kaznovali učence nekoč in kako je s kaznovanjem

v šoli danes?

Nekoč so učence poslali v kot, hrbet je bil obrnjen proti sošolcem. Kdor ni imel domače naloge je moral po pouku ostati v šoli, rekli so mu, da je zaprt za kazen. Danes dobiš dodatno nalogo.

4. Kakšne torbe so imeli?

Torbe so bile usnjene, na dve ramnici.

5. Koliko različnih pisal so imeli? Imeli so svinčnik, držalo s peresom, rdečo barvico za naslove.

6. Kakšni so bili nekoč učitelji? Učitelji so bili nekoč zelo strogi. Ko so razlagali učno snov, so učenci morali imeti roke na hrbtu in biti čisto tihi. Če nisi poslušal, si jih dobil po prstih.

Lana Pevec, 4. a

ŠOLA NEKOČ

MOJA BABICA JE V ŠOLO HODILA PEŠ. MORALA JE SKOZI GOZD. TO JE BILO VELIKOKRAT KAR POZNO ZVEČER ALI ZELO ZGODAJ ZJUTRAJ. BILO JO JE ZELO STRAH, SAJ JE BILO V GOZDU ZELO TEMNO. KO JE UČITELJICA STOPILA V UČILNICO SO VSI OTROCI STALI IN JI VOŠČILI DOBRO JUTRO. USESTI SO SE SMELI TAKRAT, KO JIM JE TO DOVOLILA UČITELJICA. MALICO SO PRINESLI OD DOMA. TO JE POGOSTO BILO KAR JABOLKO. ODMOROV JE BILO ZELO MALO. TRAJALI SO PET MINUT. TO SE PRAVZAPRAV NI SPREMEMILO SAJ DANAŠNJI ODMORI TRAJAJO PRAV TOLIKO MINUT. IMELA JE ZELO STARO TORBO. NOTRI SO BILI ZVEZKI, SVINČNIK, NALIVNO PERO, BARVICE IN ČRNILO. TAKRAT DELOVNIH ZVEZKOV ŠE NISO IMELI VSE SO PISALI V ZVEZKE. ŠOLSKI PREDMETI NISO BILI PRAV DRUGAČNI. IMELI SO MATEMATIKO, SLOVENŠČINO, ŠPORTNO IN GLASBENO VZGOJO TER SPOZNAVANJE OKOLJA IN DRUŽBE. BABICA SE JE UČILA NA KRUŠNI PEČI. POMAGALA SI JE Z ZVEZKI IN KNJIGAMI. TUDI KAZNI SO BILE TAKRAT ZELO STROGE. UČITELJICA JIH JE KAZNOVALA TAKO, DA JE UČENCA ZAPRLA V UČILNICO IN NI SMEL ODITI DOKLER UČITELJICA NI DOLOČILA DA JE DOVOLJ. UDARILA TE JE TUDI PO PRSTIH. TUDI MOJA BABICA JE BILA KAZNOVANA. BILA JE ZAPRTA UČITELJICA PA JO JE PO PRSTIH UDARILA TAKO MOČNO, DA SE JE ZLOMILO RAVNILO. ZDAJ VESTE, DA SEDANJE ŠOLE NISO TAKO GROZNE. SI PREDSTAVLJATE TAKO ŠOLO?

Zoja Nograšek, 4. a

ČUDEŽNO DREVO

Zjutraj sem se zbudila in odšla na avtobus. Ko sem prispela, sem ob šoli zagledala drevo. Zdelo se mi je, da je to čudežno drevo. Mislila sem, da je za miši, ker so bila okna na drevesu zelo majhna. Še dobro, da sem s sabo vzela svojega medvedka Čokota. Vprašala sem ga, katero drevo je to, a ker je bil samo igrača, mi ni mogel povedati. Na drevesu so bili jójoti vseh barv. Moja najljubša barva je bila modra. Stopila sem blizu in vzela modrega. A ravno takrat me je neka čudna stvar spremenila. Postala sem majhna kot miš, a moj plišasti medvedek je bil še zmeraj velik kot prej. Poskusila sem ga potisniti pod tiste čudne reči, ki so me spremenile. Končno mi je uspelo in odšla sva v drevo. Notri so izdelovali igrače, jih popravljali in izdelovali materia-

le za igrače. Tam notri se je znašla tudi moja prijateljica Zala. Tudi ona je imela s seboj plišastega medvedka. Tudi ona ni vedela, kje je. Skupaj sva odšli naprej. Zagledali sva veliko igrač: vlake, punčke, medvedke, žoge, klovne, ki skačejo iz skrinjice in še veliko drugih igrač. Vsaka je vzela igračo za spomin. Odšli sva iz čudežnega drevesa in se peš napotili v šolo. Iz šole sva prišli utrujeni in odšli spat. Tako se je najin dan končal.

Julija Koritnik 3. a

Julia Flajnik, 2. b

DEŽNIK ME JE PONESEL V LJUBLJANO

Me je res?

Nekega dne sem šel ven in ker je ravno deževalo, sem vzel dežnik. Ko je nehalo deževati, se mi ni dalo nesti dežnika noter. Zaželel sem si, da bi poletel. Spomnil sem se na balon, ki bi me lahko ponesel v zrak. Opazil sem, da imam zunaj še vedno dežnik, ki je zelo podoben balonu. Usedel sem se na ročaj in si v mislih dvanajstkrat ponovil: »Moj dežnik je lahko balon!« Ob tem sem zamižal in si nato v mislih rekel: »Ponesi me na Ljubljanski grad.« Nenadoma se je dežnik izbočil in dvignil v zrak. Dvigal se je in dvigal, dokler ni prišel tik pod oblake. Ravno v tistem hipu sem odprl oči in videl, da se počasi bližam cilju. Tik pred pristankom sem zamižal in ko sem odprl oči, nisem bil več na obzidju Ljubljanskega gradu, ampak na obzidju Bradavičarke, čarovniške šole. Nenadoma je zapihal zelo močan veter in odpihnil dežnik. Mislil sem, da bi v Ljubljano prišel tudi skozi Bradavičarko, ko pa sem izstopil iz posestva, se je nadaljeval čarovniški svet. Sprehobil sem se in nato ugotovil, da bi po dolgi poti domov lahko prišel z bradavičarskim vlakom. Odpravil sem se nazaj in na postaji je ravno čakal vlak. Šel sem vanj in vlak se je odpeljal. Na postaji sem šel skozi steber in prišel na postajo King's Cross. Nato sem se napotil na Prečno ulico kupit čarovniške šolske potrebščine. Spomnil sem se na domače, zato sem jim hotel kupiti vsaj čarovniške palice, na žalost pa sem se spomnil pravila »palica izbere lastnika.« V naslednjem hipu se je pred mano znašel moj dežnik. Zajahal sem ga in si rekel: »Pojdiva po sorodnike in prijatelje.« Tako sva se odpravila najprej v Ljubljano, pa v Grosuplje, pa spet v Ljubljano, pa v Spodnje Loke in nazadnje v Šentvid in nazaj v čarovniški svet. Kupili smo si vse potrebščine, razen učbenikov. V naslednjem hipu je k nam priletela sova, točno nad nami spustila pismo in odletela. Odprli smo kuverto in notri nas je čakalo veliiko presenečenje. Govoreče pismo, ki je reklo: »Dragi sorodniki in prijatelji Tristana Maja! Sporočamo vam, da ste vsi, vključno z edinim omenjenim po imenu, sprejeti na Bradavičarko. Zato vam prilagam seznam potrebščin. Albus Dumbledore.« Pismo je iz sebe izbruhalo seznam in kupili smo še vse, česar prej nismo, in šli na Bradavičarko.

Tristan Maj Udovič Bes, 3. a

MOJE JUTRO ...

Moje današnje jutro se je začelo, ko nekaj velikega me je zbudilo. Odprla sem oči in videla, da oči me budi. S težavo vstala sem in se oblekla, ter s hitrostjo po stopnicah stekla. Na mizi zajtrk me je čakal, kruh v mleku se namakal. Po zajtrku šla sem svoj telefon »prečekerat«, potem pa hitro nalogo delat. Zdaj pa za knjigami sedim in se slovenščino učim.

Neža Koželj, 7. a

Gregor Rus, 8. b

MOJE JUTRO ...

Moje današnje jutro je takšno kot včeraj: veselo, nasmejano in igrivo, kadar dežuje, pa pusto in temačno.

Ko zbudi me sončni žarek, si še podremat mal` želim, ko zjutraj končno vstanem, umijem si zobe, obraz, za zajtrk pa kosmiče si zaželim.

Tudi hišni ljubljenci so lačni, zato jim z zajtrkom postrežem.

Psu brikete in meso, zajčku travo zeleno, zajčku regrat svež, na koncu še mačku brikete.

Vse živali so vesele in cmokajo na ves glas.

Jaz, živali, vsi veseli, hodimo v novi dan

Katarina Štokar, 7. a

MOJE JUTRO ...

Zjutraj se zbudim, zajtrk si naredim. Preoblečem se, lase počešem še.

Hitim, hitim, a tiho, da koga ne zbudim.

Pogledat grem, če kakšen piščanček prišel je na svet.

Končno se očka zbudi, si kavo naredi. Računalnik prižge in delati začne.

Čez nekaj minut, ko ura osem odbije, naše kozice, ovčke in kure sonce obsije.

Prijetno se najedo in ležejo pod drevo.

Anika Sreš, 7. a

Valter Zaletel, 8. a

GLEDALIŠKA PREDSTAVA: KIT NA PLAŽI, VINKO MÖDERNDORFER

(obnova)

Nika, ki pripoveduje to zgodbo, se je v Slovenijo preselila iz Francije. Prav ji je sicer vse, ima dobre sošolce, zabavne učitelje, vendar ona še vedno pogreša Francijo in prijatelje. Nika tukaj nima veliko prijateljev, saj je večino časa zaposlena z različnimi dejavnostmi, kot so klavir, balet, nemščina in sabljanje. K temu jo močno spodbujata mama in oče, govorita pa ji tudi, da je najboljša v vsem, kot dokaz pa ima v šoli same petice. To pa se kmalu spremeni.

Nika ima skrivnost, ki jo ne zaupa nobenemu sošolcu, saj misli, da jo bodo čudno gledali, če jo bo razkrila. Namreč Nika ima brata z Downovim sindromom in ona misli, da če bodo njeni sošolci vedeli, da ima posebnega in drugačnega brata, bodo tudi z njo začeli ravnati drugače. Nika je bila doma že pri vseh svojih sošolcih, nobeden od njenih sošolcev pa še ni bil pri njej. Vedeli so sicer za ulico, niso pa natančno vedeli za hišno številko. Poleg tega pa se je vedno dobro izgovorila, da ima veliko dejavnosti in se ima veliko za učiti ter nima časa za druženje. Nekega dne pa je njena sošolka Petra čisto slučajno izvedela za hišno številko in skupaj s prijatelji so se odločili, da jo bodo obiskali. Ko je prišla Nika domov in zagledala v dnevni sobi svoje sošolce, jo je pograbila panika, da bodo videli njenega brata in se je na vse načine trudila, da bi jih zvalila iz hiše. Vendar pri tem ni bila uspešna, saj je njen oče, ki je bil njenih prijateljev zelo vesel, že nosil kremne rezine. Na njeno grozo je poleg njega prišel še njen mlajši brat. Ko so ga prijatelji zagledali, so pozabili na sladico in polni izgovorov so odhiteli domov. Nika se je zaradi sramu, ki ga je čutila, odločila, da pobegne od doma. Pri tem jo je zalotil njen brat in rekel, da gre z njo. Ko sta prišla do bližnjega jezera in se usedla na klop, je Nika razmišljala, da pobeg od doma ni bila prava odločitev. Med njenim razmišljanjem je njen brat sladko zaspal. Po končnem razmisleku je Nika sklenila, da se vrneto domov in je s težavo zbudila brata. Doma sta ju pričakala zelo zaskrbljena mama in oče. Nika jima je povedala, zakaj je pobegnila od doma in zakaj svojega brata ni predstavila sošolcem. Povedala jima je tudi, da si ne želi več obiskovati vseh dejavnosti.

Po končanem pogovoru so sklenili, da Nika ne rabi obiskovati dejavnosti, če si tega ne želi in svoj prosti čas raje nameni prijateljem. Dogovorili so se tudi, da svojega brata ponovno predstavi sošolcem. Sedaj Nika večkrat povabi svoje sošolce na obisk, postali pa so zelo dobri prijatelji tudi z njenim bratom. Vesela je, da pred njimi nima več velike skrivnosti.

Manca Vencelj, 5. a

Julija Koritnik, 3. a

ZA VSAKO CENO

Sanje, želje, ovire ... Vse to je del vsakega od nas. Vsi sanjamo, vsi imamo želje, vsem pa se mnokrat na pot postavijo tudi ovire. Jih bomo premagali, se bomo vdalili? Nikakor! Vedno znova je potrebno vztrajati, se boriti. Učenec 7. a razreda, Benjamin Hribar, je prebral zanimivo zgodbo o tekaču Luku, ki je sanjal o nastopu na paraolimpijskih igrah. Vas zanima, ali se Luku sanje uresničijo?

Knjiga govori o tekaču Luku, ki sanja o nastopu na paraolimpijskih igrah v Londonu. Na začetku je tekel le s prijateljem Davidom, saj mu je pri tem pomagal z usmerjanjem. Luka je namreč slep.

Ko je izvedel, da se bo David preselil v London, ni vedel, kaj bo storil. Najeli so mu vodiča, ki naj bi z njim vsak dan tekel. Luku vodič ni bil všeč. Vodič ga namreč ni spoštoval. Luka je hotel poklicati novega vodiča, a v tem času je v njegovo hišo prišel vodič in ga je pretepel.

Ko se je vznemirjenje poleglo je začel trenirati tek. Zelo je užival, dokler ni njegov trener doživel infarkt. Dobili so novega trenerja.

Bil je Lukov stari vodnik. Ponovno ga je pretepel. Ko se je situacija znova umirila, je ugotovil da se je kvalificiral na paraolimpijske igre. On in njegov prijatelj, ki je tudi tekel, sta šla v London. Tam je zopet videl Davida, njegovo ženo Ano in njegovega sina Nika. Na Lukovo željo je bil David lahko njegov so-tekač. Na koncu sta zmagala.

Luko vidim kot zelo vztrajnega in pogumnega fanta, ki je uresničil svoje življenjske cilje in želje. Tudi če je moral za to premagati veliko ovir.

Avtor zgodbe, ki jo je prebral in povzel Benjamin, je Kristjan Rakar, naslov dela pa je Za vsako ceno. Bi tudi vi za vsako ceno vztrajali na poti do zadanega cilja? Včasih je potrebno premisliti, ali bo rezultat prinesel željeno. Vredno je pretehtati prednosti in slabosti ter pri tem tudi paziti nase. Bodite vztrajni in pogumni, na poti do zastavljenih ciljev pa nikoli ne pozabite na trdo delo ter spoštovanje samega sebe in drugih.

Edina in najpomembnejša sestavina v formuli uspeha je sposobnost razumevanja drugih ljudi. (Theodore Roosevelt)

Benjamin Hribar, 7. a

MOJE JUTRO ...

Pokril sem se in že zbudil, ko sem na glavi imel akvarij in medveda iz sladoleda.

Zatulil sem in se prebudil, vse bile so sanje le za spanje. Zares vstanem, tko k kres pogori in po glavi mi skače vrtoglava mami banani.

Pojem zajtrk, zapojem kratko, ko vidim sosedo Špelo, ki se vrtilo z marelo.

Jan Muhič, 7. a

Denis Berdajs, 4. b

Tim Starič, 6. b

MOJE JUTRO ...

Ko zjutraj vstanem, oči pomanem.

Skozi okno pogledam, sonce zagledam.

Ura zakliče: »POOZZEN!«
Ogledalo pravi: »GROOZZEN!«

Mama veli: »BRŽ SE UMIJ!«
Ata bodri: »MLEKO VSAJ SPIJ!«

Telefon zazvoni, e-mail prileti; učitelj grozi, če naloge ni, cvek se dobi!

Brata pokličem: »Pomagaj mi ti, wifi-ja ni!«

On pa pravi: »Kar sam ga vzpostavi!«

Za glavo se primem, za delo poprimem, wifi vzpostavim, naloge pripravim in pohitim, da več naredim.

Marko Verbič, 7. a

Tina Medved, 7. a

SLOVENŠČINA, MOJ JEZIK

Slovenščina moj jezik je, to ljudi veliko ve.
Kar pa res pomembno je, izveš kar iz te pesmice.

Slovenščina pomembna je, da v Sloveniji lahko sporazumevaš se. Tudi za kulturo je pomembna, saj brez nje Slovenija bila bi bedna.

Če osebno identiteto slovensko imaš, v slovenščini zlahka poklepetaš. Ko naučiš se slovenščine, pri drugih jezikih lažje ti je.

Anika Srež, 7. a

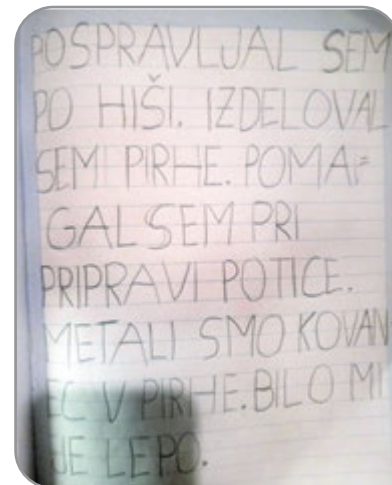
MOJA DOMOVINA – SVOBODEN KOT PTICA

Ljudje po svetu premalo razmišljamo, kako smo svobodni, imamo svoje pravice in kako smo lahko srečni, da imamo to, saj nekod tega še primanjkuje. Veliko ljudi si želi imeti svobodo, vendar si je ne morejo prisvojiti oziroma je dobiti.

Večkrat sem si že pogledala različne dokumentarne filme o državah in njihovem načinu življenja. Presenetilo me je, da ponekod ljudje nimajo svobode, saj jih zatirajo, izkoriščajo ipd., kar se mi zdi nesramno in grozno. Tudi potem, ko sem si že pogledala večino dokumentarnih filmov, nisem razumela, kaj je to svoboda, kaj svoboda pomeni meni. Zdaj pa se je to hitro spremenilo. Kot je večina že slišala, je tudi pri nas koronavirusna bolezen in je bila tako kot v drugih državah tudi pri nas razglašena epidemija. S tem so se zaprle šole in še večina drugih javnih prostorov, ukinile so se prireditve, kakršna koli potovanja in ljudje smo sedaj že nekaj dni v karanteni. Sedaj si mislim, da končno vem, kaj pomeni biti svoboden. Sedaj samo delam stvari za šolo, se dolgočasim in podobno. Ni prijetno, ker se ne moremo igrati s sosedi, s katerimi pa večino prostega časa prežidimo skupaj. Ko nam je dolgčas, se večkrat tudi pokličemo, vendar to ni isto, kot pa da se skupaj zabavamo, imamo piknike in plešemo v noč.

Karin Markovič, 5. b

Ožbej Pust, 1. T

Nekaj časa smo še bili dva metra narazen zdaj pa niti to ne več. Ko se vidimo na več kot dva metra, si pošljemo zračne objeme. V prostem času tudi vzamemo lutke in se poskušamo sporazumevati s kretnjami, ki si jih pošiljamo čez okno. Nisem si mislila, da bom to kdaj rekla, vendar pogrešam šolo, sošolce in prijatelje. Upam, da se vse to s koronavirusom čimprej razreši, saj pogrešam tudi druge sorodnike, s katerimi sem pogosto v stiku. V tem času grem lahko ven na svež zrak, vendar ne smem h komur koli ali kamor koli in počutim se, kot da mi je koronavirus vzel košček svobode. Seveda mi razmere niso po godu, saj sem najstnica in zdi se mi, da si večina najstnikov želi imeti svobodo, da potujemo, se družimo s prijatelji, gremo v kino in še kam. Vendar tega zdaj še nekaj časa ne bomo doživeli. Želim si le, da bi se lahko s prijatelji spet videla v živo, ne samo prek video klicev, ki jih op-

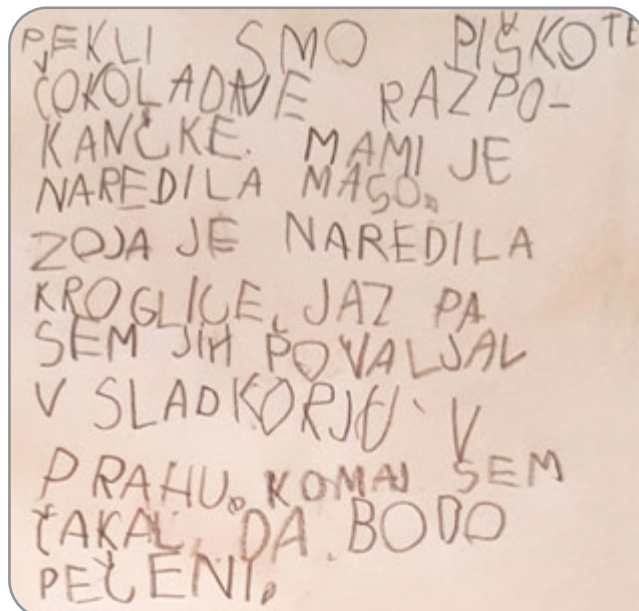
ravljamo vsakodnevno. Ker imam v obdobju karantene malo več časa, rada preberem kakšno knjigo, grem na sprehod in si pogledam kakšen dober film.

Niso pa izredne razmere vzele svobode pticam. Za ptice je svoboda letenje. Biti prost in leteti v nebo, ne pa biti zaprt v kletkah. Ptice so na tem svetu zato, da letijo, da nas razveseljujejo, ko letajo mimo, da jih občudujemo v vsej njihovi lepoti. V teh dneh se najde tudi čas za njihovo opazovanje – brezskrbnost ptic je navdušujoča in navdaja človeka z optimizmom. Še malo in občudovali bomo lahko prelepe lastovice, ki so pri nas na podeželju še kako cenjene. Včasih pticam kar zavidamo njihovo svobodo in si predstavljamo, kako jadramo z njimi po širnem nebu. V tem času tudi jaz pogrešam le majhen košček svobode, ki mi kljub vsej moji svobodi pomeni največ.

Aleksea Dimec, 8. a

Živa Miklič, 4. a

Jakob Smole, 1. T

NARAVNE IN DRUGE NESREČE – BOLJE PRIPRAVLJEN KOT POPLAVLJEN

Sedim v šoli. Imamo uro geografije, in tako kot jaz, nihče ne posluša. Stari smo štirinajst let in vodovje v Sloveniji nas res ne zanima. Odsotno čekam po zvezku in z nogo tapkam po tleh. Pogledam svojega sošolca, ki se guga na stolu in zija nekam v prazno. Nato mu stol spodnese in na tla zgrmi z oglašujočim pokom. Najprej se vsi zdrznejo, nato pa se po razredu razleže smeh. »Pa kolikokrat smo vam že rekli, da se ne gugajte na stolih?« se razjezi učiteljica. Sošolec ne reče nič, učiteljica pa samo zavzdihne in reče: »No, kje smo ostali... aha... naravne nesreče, poplave...« Zdaj tudi jaz poslušam, kjer smo živeli prej nam je namreč kar dvakrat poplavilo hišo, starši so imeli tega dovolj in preselili smo se v drug kraj. Učiteljica se naprej prebija skozi snov o poplavah, jaz pa se zatopim v spomine na to, kako nam je poplavilo hišo. Naenkrat zaslišim svoje ime: »Kaj ko bi nam ti povedala kaj o ravnanju in ukrepih ob poplavi, pred poplavo, po poplavi?« je vprašala učiteljica. »No, prav, pa bom.«

»No, prvič, ko nam je poplavilo hišo, na to sploh nismo bili pripravljani. Ravno smo se vrnili iz počitnic in nekako smo preslišali napoved močnega deževja.

Bil je čisto navaden večer, mlajši sestri sem pomagala s sestavljanjem, zunaj pa je deževalo. Mami je dobila telefonski klic iz službe. Njena navada je, da stopi ob okno, ko telefonira in takrat je opazilo rečico, kako se hitro dviga proti naši hiši. Odložila je telefon in nam prišla povedat, da se voda dviga. Srce mi je začelo hitro biti, začele so se mi tresti roke in oblil me je mrzel pot.

Sklenili smo, da se bomo umaknili na višje ležečo lego. Hitro smo vzeli najpomembnejše stvari, dokumente, denar, rezervne obleke, razne manjše vredne stvari, osnovno higieno, razne baterijske svetilke in komplet prve pomoči ... Ostalo smo morali pustiti v hiši. Medtem ko smo otroci in mama pakirali, je šel oče zapret ventil za vodo in plinsko napeljavo ter izklopil glavno električno stikalo. Še dobro, da sta bila oba avta na servisu v Ljubljani, saj ne bi imeli dovolj časa, da bi ju umaknili. V hiši je postalo temno in oče se je vrnil iz kleti. »Hej, v kleti je že 2 cm vode,« je oznanil. »Potem pa bolje, da se zmigamo,« je rekla mami. Obuli smo trpežne čevlje in oblekli vetrovke. Zaklenili smo vrata hiše, čeprav smo vedeli, da hiša ne bo več primerna za bivanje, ko bo vsega tega konec, in se odpravili na bližnji hrib.

Imeli smo veliko srečo, da je bilo vznožje hriba blizu naši hiši, na hribu pa je živela moja babica. Zaradi adrenalina v žilah se je bilo povzpeti na hrib neverjetno lahko. Vsake toliko smo se živčno ozrli nazaj na našo hišo, ki jo je voda že oblivala z vseh strani. Par deset centimetrov visoko. Hodili smo v tišini in si svetili s svetilkami. Vsake toliko je oče, ki je bil na čelu skupine vprašal, ali je vse v redu in ali smo vsi tukaj. Voda še nikoli ni dosegla babičine hiše, vsi smo komaj čakali, da pridemo do tja.

Bili smo neskončno hvaležni babici, da nas je vzela k sebi, da smo pravočasno opazili dvigajočo se vodo in da smo se predhodno poznanjali, kaj narediti, ko grozi poplava.

Čez nekaj časa se je deževje pomirilo, voda je odtekla in lahko smo si šli ogledat našo hišo. Spodnji prostori so bili neprimerni za bivanje, odneslo nam je vrtno pohištvo, vse kar smo imeli okoli hiše in celo vrtno uto. Še dolgo je trajalo, da smo hišo očistili, prenovili, razkužili, na novo opremili spodnje nadstropje in vzpostavili električno, plinsko in vodno povezavo. Končno smo se lahko vselili nazaj v hišo.

Komaj leto kasneje so zopet napovedali poplave. Tokrat smo bili odločeni, da zavarujemo hišo in se v času poplav zaradi varnosti preselimo k babici na hribu. Dragocene predmete iz spodnjega nadstropja smo za vsak slučaj premaknili v zgornje nadstropje in izpraznili okolico hiše. Kemična čistila ali nevarne snovi smo tudi premaknili v zgornja nadstropja, da ne bi prišla v stik s poplavno vodo. Zopet smo izklopili plin, vodo in elektriko. Teden pred tem smo poklicali delavce, ki so nam namestili vodotesno ograjo, ki naj bi hišo zavarovali pred vodo. Nujne stvari smo spakirali v avtomobila. S protipoplavnimi vrečami smo zatesnili vrata, spodnja okna in

Maša Pečjak, 2. a

Tomaž Balant, 9. a

kakršnekoli luknje, skozi katere bi lahko pronicala voda.

Vsi smo bili na trnih, živčni in bilo nas je strah. Zanašali smo se na ograjo, a vsi smo imeli iste pomisleke. »Kaj pa če?« Oblili smo me isti občutki kot lani – strah zase in za druge, pomisleki, mrzel pot, skrb ... Srce mi je bilo hitro, upala sem, da bo zdaj vse v redu, da bo hiša nepoškodovana, ampak nekje zadaj je bil strah še vedno prisoten. Sestrico sem prijela za roko in usedli sva se v avto. Mami naju je odpeljala k babici, oče pa je še malo ostal, da je pravilno zaprl vrata zatesnjevalne ograje. Čez nekaj časa je prišel še on.

Čez par dni se je deževje res razdivjalo in rečica je narasla še bolj kot prejšnjič. Deroča voda se je zaletavala ob ograjo in jo na vso moč poskušala podreti. Vse to smo lahko le nemočno opazovali iz babičine hiše na hribu.

»Z mamo sva se pogovarjala. Če bo hišo še to leto poplavilo se bomo preselili, ker ne bomo vsako leto tvegali naša življenja in zapravljali ogromno denarja za popravilo,« je nekega dne predlagal oče pri kosilu. S sestro sva se strinjali, ker nisva hoteli več doživljati strahu, ki pridere s poplavo. In res. To leto je poplava trajala dlje in bila je bolj deroča. Nazadnje je protipoplavna ograja popustila in voda jo je odnesla naravnost v naše okno, da se je razbilo. V hišo je tako neovirano tekla voda in uničevala vse na svoji poti, mi pa smo lahko samo nemočno opazovali s hriba. »To je to, preselili se bomo,« se je odločila mama, medtem ko je strmela čez okno v našo hišo.

Ko je bilo poplav konec, so gasilci in prostovoljci celi vasi pomagali očistiti hiše od plavja in obnoviti, kar se je dalo obnoviti. Tudi mi smo jim pomagali, saj smo vedeli, kako so se počutili vaščani, ki jim je zalilo hiše. Ta poplava je s sabo na žalost celo odnesla človeško življenje in to je bil še dodaten povod za odselitev. Ne bi prenesli, če bi kdor koli iz naše družine umrl ali se hudo poškodoval zaradi poplave.

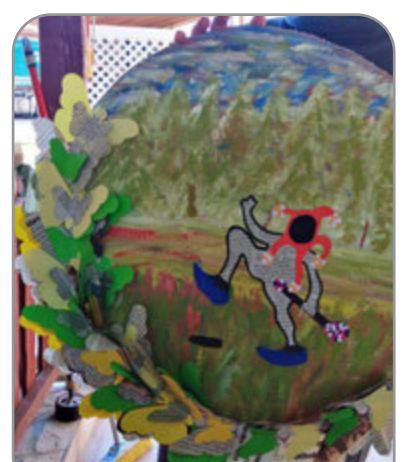
Zdaj živimo tukaj. Še vedno se s strahom spominjamo poplav, srečni in zelo hvaležni smo, da smo vsi živi in zdravi. Če sem se iz tega kaj naučila je to, da je bolje biti pripravljen, kot poplavljen.«

V razredu vlada popolna tišina. Te zgodbe še nisem povedala tako podrobno in nekateri sploh niso vedeli zanjo. Počasi se sošolci strznijo in se začnejo mrmraje pogovarjati. Usta imam čisto suha od govorenja. Ravno takrat zazvoni zvonec, sošolci se usujejo iz razreda, še vedno se pogovarjajo o poplavah.

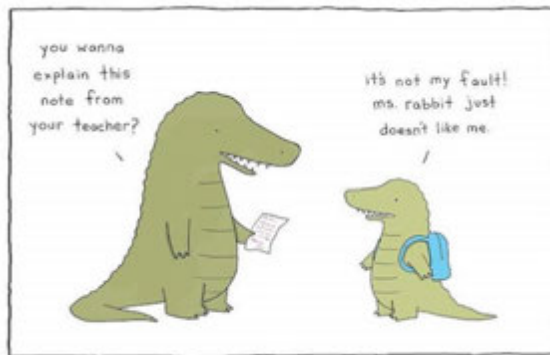
Anna Kokolj, 9. b

Učenke predmetne stopnje
z mentorico Polono

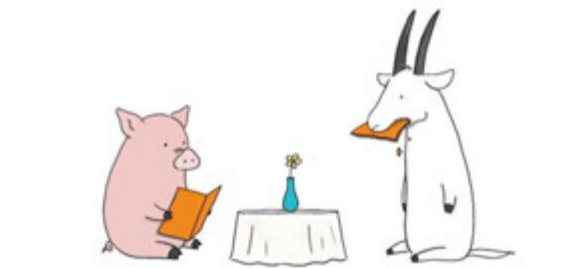
Sara Pečjak, 9. b

What does a kitten say to its mum on her wedding day?
You were purr-fect.

What do you do with an injured scientist?
You helium.

What kind of electricity does a horse produce?
Horsepower.

What do you call a farming bicycle?
A bi-sickle.

What do you call a racing eraser?
An e-racer.

What do you call a phone that moves?
A mobile phone.

THE LITTLE YELLOW PENCIL

The little yellow pencil is in the shop. It wants to be somewhere else. It's very sad. A little girl comes into the shop on Thursday, but she buys the pink pencil next to it. 'It isn't fair,' thinks the little yellow pencil and becomes angry. On Monday, a boy comes into the shop, but he buys the blue pencil on the left. The little yellow pencil isn't happy about its colour anymore because nobody wants to buy it. Luckily, after one year, a woman comes

and finally buys the little yellow pencil. Now it's very happy. The next day the woman starts to write with it. The little yellow pencil becomes very tired, but she doesn't stop. After three weeks the pencil gets too short to write, so the woman throws it in the bin. This is the end of the little yellow pencil.

Hana Koleša, 7. b

This is a pencil called Jake. He is still a tree. One day two men chop him down in the forest. He gets so angry. The next morning, he wakes up smaller and with a rubber on his back. He looks around and sees that there are other pencils, just like him. One day someone buys him and takes him home. The man throws the box into the drawer. Jake wants to go out of the box, but he can't. After a few months, the man finally takes him out and puts him into his pencil case.

There are so many pencils around Jake. He is so happy. Every day, the man opens the pencil case, takes Jake out and draws with him. Jake has fun. The man also takes out a sharpener and sharpens Jake. Jake cries. That happens every day. Jake wants to go back into the forest. In the end, the man takes Jake out of the pencil case and puts him in a drawer. Jake is still there.

Maj Šmid, 7. b

MEIN ZIMMER

Heute stelle ich euch mein Zimmer vor. Mein Zimmer liegt im ersten Stock. Es ist etwa 16 m² groß. In meinem Zimmer gibt es zwei Fenstern. Meine Mutter schmückt sie im Sommer mit Blumen. Ich habe auch ein Heizkörper. Auf allen Fenstern habe ich Vorhänge. Zwischen den Fenstern liegt mein Schreibtisch, unter der Schreibtisch ist ein Regal. Auf dem Schreibtisch gibt es eine weiße Lampe. Neben dem Fenster liegt mein bequemes aber nicht sehr großes Bett. Unter ihr liegt ein kleines Regal. Über meinem Bett liegt ein Schrank, der noch mit einem Schrank verbunden ist. In diesem Schrank liegen meinen Gesellschaftsspielen und Fußballschuhe. Ich habe auch Plakat von meinem liebsten Fußballspieler. An der Wand gegenüber meinem Bett liegt ein Bild von einem Elefanten. Unter dem Bild liegen viele Schachtel und meine Schulsachen. Mein Möbel gefällt mir. Es ist meistens braun. Ich verbringe viel Zeit in meinem Zimmer und es gefällt mir sehr. Ich fühle mich dort sehr gut.

Nejc Bregar, 9. a

Ich möchte euch mein eigenes Reich vorstellen. In dem Zimmer mache ich Hausaufgaben und weibliche Dinge. Am Abend höre ich Musik. Mein Zimmer liegt im ersten Stock und ist groß, bequem und schön. Es ist etwa 13 m² groß. Drei Wände sind weiß und eine Wand ist dunkelgrau. An einer dunkelgrauen Wand hängt ein Notizbrett und an der anderen Wand ein Bett voller Bilder mit meinen Freunden. An dem Fenster habe ich keine Vorhänge. Neben dem Fenster steht mein Schreibtisch und unter dem Tisch steht ein Drehstuhl. Dort mache ich meine Hausaufgaben und Make-up. Auf dem Tisch habe ich eine weiße Lampe und künstliche Blumen. Neben dem Tisch steht eine mittelgroße Kommode. Gegenüber der Ecke steht das Bett. Das Bett ist nicht groß, aber sehr bequem. Mein Kleiderschrank ist neben meinem Zimmer. Ich habe Kleidung und Schmuck drin. Mein Zimmer ist nichts Besonderes, aber ich verbringe gerne Zeit darin.

Petja Belc, 9. b

Živa Miklič, 4. a

MEIN TAGESABLAUF

Ich bin um 7 Uhr aufgestanden. Um 7.15 Uhr habe ich gefrühstückt. Dann habe ich für die Schule gearbeitet und studiert. Um 13 Uhr habe ich zu Mittag gegessen. Von 15 bis 17 Uhr habe ich ferngesehen. Ich habe um 18 Uhr zu Abend gegessen. Um 19 Uhr habe ich ein Buch für die Schule gelesen. Dann bin ich ins Bett gegangen.

Aljaž Lampret, 9. b

Ich bin um 7.00 Uhr aufgestanden und habe um 7.30 Uhr Frühstück gehabt. Von 8.00 bis 12.00 Uhr habe ich für die Schule gearbeitet. Um 13.00 Uhr habe ich Mittagessen gegessen. Nach dem Mittagessen habe ich mit meinem Hund gespielt. Um 18.00 Uhr habe ich Abendessen gegessen. Von 19.00 bis 21.00 Uhr habe ich ferngesehen oder mit meiner Schwester gesprochen oder gespielt. Um 22.00 Uhr bin ich ins Bett gegangen.

Jerca Mohar, 9. b

Ich bin um 6.30 Uhr aufgestanden. Dann bin ich um 7.00 Uhr zur Schule gefahren. Der Unterricht hat um 7.30 angefangen. Ich bin in der Schule von 7.30 Uhr bis 11.50 Uhr gewesen. Dann bin ich um 12.00 Uhr nach Hause zurückgefahren. Zuerst habe ich um 13.00 Uhr Hausaufgaben gemacht. Um 16.00 bin ich auf der Ranch gegangen. Ich habe um 19.00 Uhr zum Abendessen gegessen. Dann habe ich um 20.00 Uhr ferngesehen. Um 22.00 bin ich ins Bett gegangen.

Veronika Sreš, 9. b

MEINE BESTEN FREUNDE

Hallo! Das ist meine beste Freundin Anika. Sie ist 13 Jahre alt. Sie ist in der Klasse 8a. Meine Freundin wohnt in Velike Češnjice. Sie kenne ich schon seit der ersten Klasse. Anika hört Musik, singt und inlineskatet. Sie hat eine Schwester und einen Bruder. Die Schwester heißt Veronika und der Bruder heißt Dominik. Sie hat eine Katze mit dem Namen Mimi, ein Kaninchen Pikica und eine Ziege Lili.

Špela Lampret, 7. a

Meine beste Freundin ist Špela. Sie ist 12 Jahre alt. Sie ist in der Klasse 7a. Sie wohnt in Šentvid pri Stični. Sie spielt Badminton und macht Gymnastik. Wir singen in einem Chor. Sie hat zwei Katzen. Sie hat blonde Haare und braune Augen. Sie ist eine gute Freundin.

Anika Sreš, 7. a

Meine beste Freundin ist Lea. Sie wohnt in Ilirska Bistrica. Sie ist 14 Jahre alt. Ich werde bald auch 14 sein. Sie ist in der Klasse 8a. Wir kennen uns schon seit 4 Jahren. In ihrer Freizeit singt sie und trainiert Box. Wir beide mögen Musik hören und Tanzen.

Katarina Verbič, 7. a

Meine beste Freundin ist Zala. Sie ist 12, wie ich. Sie ist in der Klasse 7a. Sie wohnt in Lučarjev Kal. In ihrer Freizeit fährt sie Rad und hört Musik. Wie haben keine gemeinsame Hobbys, aber sie surft gern im Internet.

Neža Koželj, 7. a

Meine beste Freundin ist Enja. Sie lebt in Glogovica. Ihr Haus ist haselnussfarben. Sie ist 12 Jahre alt. Sie ist in der Klasse 7b. Sie ist sehr freundlich und liebt Mathematik. Sie liebt Hip-Hop sehr und das ist auch ihr Hobby.

Katja Adamlje, 7. b

Ich habe zwei beste Freunde. Sie sind Eva und Valter. Eva ist zwölf Jahre alt und sie ist in der Klasse 6c, sie wohnt in Mengeš. Wir kennen uns seit zwei Jahren. Wie ich spielt sie gerne Videospiele, insbesondere Roblox und Minecraft. Wir sehen uns nicht oft, weil wir nicht in der Nähe wohnen. Valter ist auch mein bester Freund. Er ist dreizehn Jahre alt und er ist in der Klasse 8a. Wir sind Klassenkameraden. Er wohnt in Male Češnjice. Wir kennen uns seit acht Jahren. Er spielt gerne Fußball und Klarinette. Er ist auch viel mit Freunden zusammen.

Achtklässlerin

KREUZWORTRÄTSEL: ZAHLEN VON 1 BIS 20

1 2 3 4 5 6 7 8 9

MEINE CLIQUE

In meiner Clique sind ich, Enja, Nika, Manca, Sumejja, Lana und alle anderen, die die Klasse 7a und 7b besuchen. Aber manchmal treffen wir uns woanders. Dort spielen wir eine Vielzahl von Spielen wie Volleyball, Fußball, Badminton und Tennis. Das Beste, was wir tun, ist wenn wir zusammen lachen, wenn wir über die Apps reden.

Katja Adamlje, 7. b

In meiner Clique sind wir drei Leute. Wir kennen uns schon lange. Wir treffen uns bei mir zu Hause. Wir gehen zusammen ins Kino. Wir haben gemeinsame Hobbys und Interessen, wir singen im Chor und trainieren Gymnastik.

Anika Sreš, 7. a

In meiner Clique sind wir sieben Leute, nur Jungen. Wir kennen uns seit sieben Jahren. Wir treffen uns in der Schule. Wir gehen zusammen Fußball spielen. Wir haben gemeinsame Hobbys und Interessen, wir spielen Fußball und Handyspiele.

Marcel Fajdiga Konjar, 7. a

In meiner Clique sind wir Jungen und Mädchen. Wir kennen uns schon lange. Wir treffen uns in der Schule. Wir gehen manchmal zusammen in die Eisdielen. Wir haben gemeinsame Hobbys und Interessen. Wir sprechen über Musik und Sport und wir spielen Computerspiele.

Achtklässlerin

Wer sind die Mitglieder von meiner Familie?

Familienspiel

Start

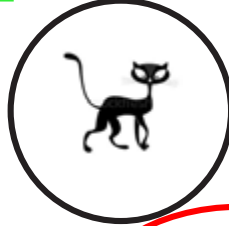

1 Die Frau von meinem Vater ist

6 Der Sohn von meiner Oma ist

7 Die Eltern von meinem Vater sind

2 Der Bruder von meiner Mutter ist

8 Die Tochter von meiner Tante ist

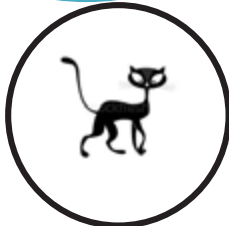

5 Der Sohn von meiner Tante ist

9 Die Kinder von meinen Eltern sind

3 Die Mutter von meinem Vater ist

4 Der Vater von meiner Mutter ist

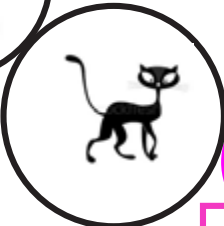
14 Mein Bruder ist Muttis und Vatis

13 Meine Schwester ist Vatis

10 Der Sohn von meinen Eltern ist

12 Die Tochter von meinen Eltern ist

11 Mein Vater und meine Mutter sind

15 Die Kinder von meinen Eltern sind Omas

16 Der Vater von meiner Mutter ist Vatis

Symbole:

= zwei Felder vorwärts

= drei Felder zurück

OSVEŽILNA SUPER LIMONADA

SESTAVINE:

- 2 limoni
- 1 žlica cvetličnega medu
- nekaj lističev sveže mete
- malo svežega ingverja
- 1 l vode

PRIPRAVA:

Limoni opereš, razpoloviš ter ožameš z ožemalnikom. Iztisnjen sok daš v vrč. Limoninemu soku dodaš med, ki ga z metlico ali žlico dobro razmešaš. Zmesi dodaš še osmukane listke mete ter opran in na tanke kolobarje narezan ingver. Sestavine zaliješ z mrzlo vodo.

Recept je iz knjige Tomaž in Ema.

POLNJENE RULADE IZ JAJČEVCEV

SESTAVINE:

- 2 srednje velika jajčevca
- 2 žlici oljčnega olja

- 120 g rikote
- 100 g pesta
- 30 g sušenih paradižnikov v olju
- 30 g oliv brez koščic
- 1 žlica kaper
- 1 žlica praženih pinjol
- 2 žlički limoninega soka
- sveža bazilika

PRIPRAVA:

Jajčevca po dolžini narežeš na 5 mm debele rezine, ki jih na obeh straneh premežeš z oljčnim oljem. Rezine spečeš na žaru ali v žar ponvi (na vsaki strani 3 minute).

V skledi zmešaš rikoto in pesto. Sušene paradižnike, olive in kapre nasekljaš na koščke in jih umešaš v zmes rikote s pestom. Dodaj še pražene pinjole in limonin sok ter dobro premešaš.

Vsako rezino jajčevca namažeš z zvrhano žlico nadeva in jo zviješ v mini rulado. Rulade pokapaš z oljčnim oljem in jih začiniš s svežo baziliko.

Recept je iz knjige Tomaž in Ema.

ZDROBOVA JUHA S KORENČKOM

SESTAVINE (za 1 krožnik):

- 1 večji korenček
- 1-2 žlici olja (olivnega)
- 1-2 žlici Bebe pšeničnega zdroba
- voda
- sol

PRIPRAVA:

Korenček nastrgamo in naribamo. Olje malo segrejemo in nanj stresemo zдроб. Prepražimo ga, da porumeni (ne sme porjaveti). Zalijemo z vodo in premešamo. Ko zavre, dodamo korenček in sol. Kuhamo 10 minut.

Recept je povzet po: <https://www.kulinarika.net/recepti/otroska-hrana/zdrobova-juha-s-korenckom/11058/>

MUČKALICA

SESTAVINE:

- 750 g svinjskega stegna
- Olje
- 2 rdeči čebuli
- 2 papriki (rumena in zelena)
- 2 paradižnika
- 2 žlici paradižnikove mezge
- sol
- poper
- pekoča dimljena paprika v prahu
- jušna kocka

PRIPRAVA:

V skledo damo 1 l vode in 2 žlici soli. Meso narežemo na kocke, velike 2-3 cm. Meso damo za pol ure v slano vodo. Ocedimo in meso osušimo s papirnatimi brisačami.

V litoželezni posodi na malce olja popečemo koščke mesa. V posodi naj bo le toliko mesa, da dno posode ni popolnoma prekrito. Popečeno meso prestavimo v skledo.

Čebuli na drobno nasekljamo. Papriki očistimo in narežemo na koščke. Paradižnik narežemo na krhle. V posodo damo še malce olja in na njem podušimo čebulo ter pol žličke soli. Čebula spusti malce tekočine, da se tisto, kar se je prijelo, raztopi. Ko se čebula zmehta (čez približno 10 minut), dodamo v posodo paradižnikovo mezgo in jo na hitro popražimo. V lonec damo papriko in paradižnik. Premešamo in dodamo popečeno meso in sok, ki ga je meso spustilo. Solimo, popramo in dodamo malce pekoče paprike. Dodamo jušno kocko.

Posodo pokrijemo in damo v pečico. Pri 140 °C kuhamo 2-3 ure.

Recept je iz knjige Tomaž in Ema.

JABOLČNA PITA

SESTAVINE ZA TESTO:

- 210 g gladke moke
- 2 žlici vode
- 1 ščepec soli
- 70 g sladkorja
- sok ½ limone
- 1 rumenjaki
- 150 g grobo nastrganega mrzlega masla

Sestavine za nadev:

- 80 g masla
- 100 g krušnih drobtin
- 1 žlica sladkorja
- 1 žlička vanilijevega sladkorja
- 5 jabolki
- 100 g sladkorja
- 1 rumenjaki
- 1 žlica mleka

PRIPRAVA:

Moko presejemo. Dodamo vodo, sol, sladkor in limonin sok. Malce premešamo in dodamo rumenjaki. Dodamo mrzlo maslo. Na hitro premešamo; mešamo le toliko časa, da se sestavine sprimejo. Testo sploščimo, damo v plastično vrečko in postavimo v hladilnik za 1 uro.

Pečico segrejemo na 180 °C. Dno modela za peko (premer 24 cm) obložimo s papirjem za peko.

Testo razdelimo na tretjine. Dve tretjini razvaljamo med dvema kosoma papirja za peko v dva kroga s premerom 24 cm. Eno tretjino testa razvaljamo v trak, dolg približno 80 cm in visok toliko, kolikor je visok model za peko. Eno ploščo testa postavimo na dno modela. S trakom iz testa obložimo obod modela. Obložen model in preostalo okroglo ploščo iz testa postavimo v hladilnik in pripravimo nadev.

V ponvi stalimo maslo in na njem prepražimo drobtine, sladkor in vanilijev sladkor. Jabolka olupimo in narežemo na rezine, debele 3 mm. Rezine jabolki zmešamo s sladkorjem. Dodamo prepražene drobtine in premešamo.

Model napolnimo z nadevom iz jabolki. Če je testo na obodu višje od nadeva ga zapognemo navznoter do nadeva. Čez nadev položimo drugo ploščo iz testa.

Rumenjaki in mleko razžvrkljamo. S čopičem premažemo površino pite z razžvrkljanim rumenjacom. Pečemo 45 minut.

Recept je iz knjige *Tomaž in Ema*.

Zoja Nograšek, 4. a

BANANINO PECIVO

SESTAVINE:

- 3 jajca
- 3/4 skodelice sladkorja
- 2 lončka moke
- paket pecilnega praška
- 80 g jogurtovega masla
- 100 ml mleka
- 1 naribana limonina lupina

PRIPRAVA:

Jajca in sladkor penasto vmešajte. Dodajte presejano moko, pecilni prašek, prelijte maslo, mleko in naribano limonino lupino. Dobro premešajte, da dobite gosto testo.

ZA SKUTIN NADEV POTREBUJETE:

- 350 g skute
- 1 mali lonček navadnega čvrstega jogurta
- 3 jajca
- 1 naribano limonino lupino
- sok ene limone
- 2 paketa vanilijevega sladkorja
- 1/2 skodelice sladkorja
- 1 paket vanilijevega pudinga
- malo ruma (po želji)
- 4 pretlačene zrele banane

PRIPRAVA:

Vse sestavine zmiksajte, da dobite gladko kremo.

Pekač obložite s peki papirjem.

Najprej vlijte testo, nato pa še skutino kremo. Pecite 50–60 minut na 170 °C.

Pečenost preverite tako, da na sredino peciva zapičite zobotrebec. Če se nanj prilepi skuta, podaljšajte čas peke.

Dober tek!

Alja Šraj, 3. a

Pozdravljeni, vsi modni navdušenci, ki trenutno hrepenite po modnih trendih.

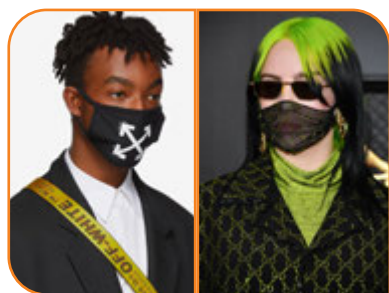
Javljam se vam iz karantene in pošiljam nekaj nasvetov, kako modno »zažigati« doma v času karantene.

Vem, da se vsi zelo dolgočasite, kljub nalogam, ki nam jih naročijo učitelji. Predlagam vam, da malo preuredite svojo omaro, privlečete pomladne kose na plano in pospravite zimske bunde.

Za naše zdravje je trenutno zelo pomembno, da se izogibamo drug drugega in s tem preprečimo širjenje virusa. Zato mislim, da kupovanje novih pomladnih kosov ni tako pomembno. Nakupovanje v fizičnih trgovinah je trenutno onemogočeno, lahko pa naročite nekaj pomladnih oblek preko spleta.

Nekateri modni kreatorji pa vidijo zaslužek tudi v teh kriznih časih. Kot ste lahko zasledili na spletu, številne priznane znamke izdelujejo zaščitne maske in jih prodajajo za velike vsote. Nekatere izmed njih so Fendi, Gucci, Off White, Luis Vuitton ... Prav te lahko zasledite na družabnih omrežjih tujih influencerjev.

Jaz se med karanteno najraje oblečem v udobna in ohlapna oblačila. Za spodnji del izberem trenirko ali pajkice (znamke: Adidas, Nike, Champion, Ck, Dechatlon ...) in

majice s kratkimi ali dolgimi rokavi z zanimivimi potiski. Ko se odpravim na sprehod v naravno, oblečem kakšen »oversize« pulover ali jopico. Če piha, si včasih oblečem tudi brezrokavnik, ki je v pomladnih dneh eden izmed mojih »must have« kosov. Običajno se po hiši sprehajam v mehkih in debelih nogavicah. Kadar je slabo vreme, pa cel dan preživim v pižami. Upam, da bo »korona manija« kmalu mimo in nas bodo sončni žarki že tako močno greti, da bomo spomladanske jakne pospravili v omare in si naredili oblekice, kratke hlače in krila.

DEKLICE:

Letošnja moda za pomlad/poletje še naprej zapoveduje UDOBJE. In sicer v naslednjih krojih oblek, v katerih lahko to pomlad in poletje preživite sproščene trenutke. Stro-

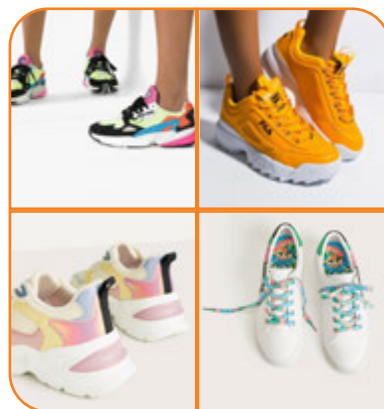
kovni izraz za tak kraj je »smock obleka«. Obstaja mnogo različnih dolžin teh oblek – od zelo kratkih, pa vse do zelo dolgih. Modne so vse barve, tudi potiski ne smejo manjkati.

Med top trendi tople sezone pa je minimalizem (načelo, ki zagovarja preprostost, brez okrasja), ki navdušuje različne generacije. Velik plus tega sloga je tudi to, da nikoli zares ne gre iz mode in vsi kosi so lahko večno v garderobnih omarah.

Obutev, kot nalašč za pomlad, vključuje opazne in živahne barve. Kraljevale bodo oranžna, roza, rumena, zelena in seveda modra. Stavite na barve, ki bodo prinesle veliko svežine vašemu izgledu.

DEČKI:

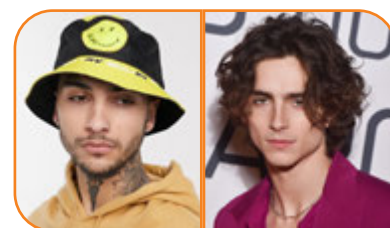
To poletje boste na ulicah opazili veliko rjave in bordo rdeče barve, kar ni tako značilno za poletje. Po mnenju nekaterih modnih oblikovalcev bo na to vplivalo trenutno razpoloženje ljudi. Udobna in ohlapna oblačila bodo modna tudi pri moških. Različne poletne jakne »jakiji« bodo letos pritegnili pogled modnih navdušencev. Zelo veliko se bodo nosile tudi ohlapne srajce brez ovratnika in ohlapne

modne hlače z različnimi vzorci. Nekateri trendi se bodo prenesli še iz lanske sezone, to so klobučki z različnimi potiski »bucket hat«, sončna očala »letalek« in različen nakit (prstani in ogrlice).

Trenutno je bila situacija takšna, da so bili vsi frizerski saloni zaprti. Zato med fanti prevladujeta dva trenda frizur. Veliko se jih odloči, da se bodo postrigli čisto na kratko, spet drugi pa si puščajo dolgo pričesko. To lahko opazimo tudi pri številnih influencerjih.

Do naslednjic vas pozdravljam, modna gurujka Živa.

P. S. Ostanite zdravi!

Živa Miklič, 4. a

ZABAVNE IGRE ZA POLETNE DNI

LEBDEČA ŽOGICA

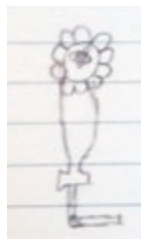
1. Narišemo skico tega, kar želimo narediti.

2. **Pripomočki:** prazna plastenka (voda, mehčalec, mleko), šilo ali debelejši žebelj, škarje, flomastri, papir, lepilo, akrilne barve, slamica, stiroporne kroglice ali pinkponk žogica.

3. **Postopek izdelave**

Odrežemo tretjino plastenke, ki vsebuje tudi zamašek. Pomagamo si s škarjami. Nekaterim izmed nas so pomagali starši. S šilom preluknjamo zamašek v velikosti slamice. V luknjico vstavimo slamico. Poiščemo stiroporno kroglico ali pinkponk žogico in jo vstavimo v plastenko. Pihamo. Žogica zares lebdi. Namesto žogice lahko iz papirnate serviete oblikujemo kroglice in jih damo v plastenko. Plastenke držimo pokonci in nežno pihamo. Žogice po plastenki lebdi.

Predem sem pobarval, sem seveda igro preizkusil in uspelo je. Seveda jo je tudi sestra preizkusila, pa je tako močno pihnila, da je žogica skoraj ušla. Ker smo se med tem smejali, sem dobil zamisel, da bo žogica kar smeško. Tadej 😊

Tadej Adrinek, 5. a

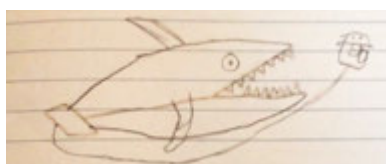
4. **Oblikujemo odrezani del plastenke.** Lahko ga pobarvamo ali nanj nalepimo različne vzorčke.

5. **Pri delu zaščitimo delovno površino.** Pazimo, da se ne urežemo.

LOVLJENJE HRANE

1. **Zamisel**

Uporabil sem plastenko praška za pomivanje posode. Ker je zelene barve, sem se odločil, da naredim krokodila. Nik

Nik Strnad, 4. b

Odločil sem se, da bom naredil krokodila, ki lovi svojo hrano. V mamini omari sem našel vrv, na katero sem potem pritrdil posodico »kinder jajčka«. »Kinder jajčka« pa ni imela, da bi se malo posladkal. Mami pravi, da ga dobim če bo dobra ocena. Tadej

2. **Narišemo skico.**

3. **Pripomočki:** prazna plastenka (voda, mehčalec, mleko), 1 m vrvice, plastični zamašek/posodica »kinder jajčka«, škarje, flomastri, papir, akrilne barve, lepilo.

4. **Postopek izdelave**

Odrežemo zgornji del plastenke. S škarjami oblikujemo zobe. Ostanke plastenke porabimo za noge, rep ... Za krokodiljo hrano izdelamo ribico iz plastičnih zamaškov in papirnate serviete. Iz serviete izrežemo ribji rep, ki ga prilepimo med dva zamaška. Narišemo še oči in usta. Ribico oblikujemo tudi iz embalaže »kinder jajčka«. En konec vrvice skupaj z zamaškom pritrdimo na plastenko, drugi konec pa na ribico. Namesto krokodila lahko iz papirja izdelate rožo in jo prilepite na izrezano plastenko. Embalažo »kinder jajčka« pa preoblikujete v čebelo.

Všeč mi je bilo, ko sem strigel zobe. Luknjanje mi je pa malo nagajalo. Jakob

Jakob Lipnik, 5. a

5. **Oblikujemo odrezani del plastenke.** Pobarvamo ga, da dobimo glavo krokodila. Pobarvamo zobe in narišemo oči ter nosnici.

6. **Pri delu skrbimo za varnost.**

7. **Igra v praksi**

Vržemo ribico in jo skušamo ujeti v krokodilja usta.

Ko sem priredil tekmo, sem najbolj užival. Jaša

Jaša Zupančič, 4. a

Moram priznati, da sem kar nekajkrat skušal ujeti posodico ... Ampaaaak. Uspelo je, krokodil je ujel ... Marelico? Tadej

In še dve ideji ...

VICI

KREDIT ZA HIŠO

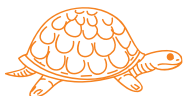

Marko: Zakaj si pa tako vesel?

Darko: Nič več mi ne bo treba odplačevati kredita za hišo, pa sem plačal le en obrok!

Marko: Kako pa je to mogoče?

Darko: Prejel sem pismo, v katerem je pisalo, da me opominjajo tretjič in zadnjič.

ŽELVA IN ROP

Se sprehaja želva po cesti, pa jo oropa 12 polžev. Pride policija.

Želva: Joj, se ničesar ne spomnim, vse je potekalo tako hitro ...

RDEČE OČI

Franc: Jure ali veš, zakaj ima slon rdeče oči?

Jure: Zato, da se lažje skrije v češnjo!

Franc: Daj, daj, kje si pa to slišal?

Jure: Si že videl kdaj slona na češnji?

Franc: Ne!

Jure: No, vidiš, tako dobro se je skrill!

KDO KLIČE?

V šoli pozvoni telefon.

Glas: "Danes pa našega Janezka ne bo v šolo."

Učiteljica: "Kdo pa kliče?"

"Moj oče," se oglasi Janezek.

IZPIT

"Videti ste zelo živčni," reče profesor študentu na izpitu.

"Vas je strah mojih vprašanj?"

"Ne, strah me je mojih odgovorov."

VODA IMA VELIKO MOČ

Učitelj: "Voda ima veliko moč. Kdo lahko navede primere?"

Janez: "Če moja mama joka, lahko dobi od očeta kar hoče."

KOSTI

Pri naravoslovju:

"No, Buček, ti pa zdaj lepo povej, koliko kosti imaš v telesu?"

"Najmanj dva tisoč petsto."

Učitelj: "Zakaj pa me nisi včeraj poslušal, ko sem razložil, da je v človeškem telesu nekaj več kot dvesto kosti."

Buček: "Saj sem! Ampak sem danes zjutraj jedel sardine."

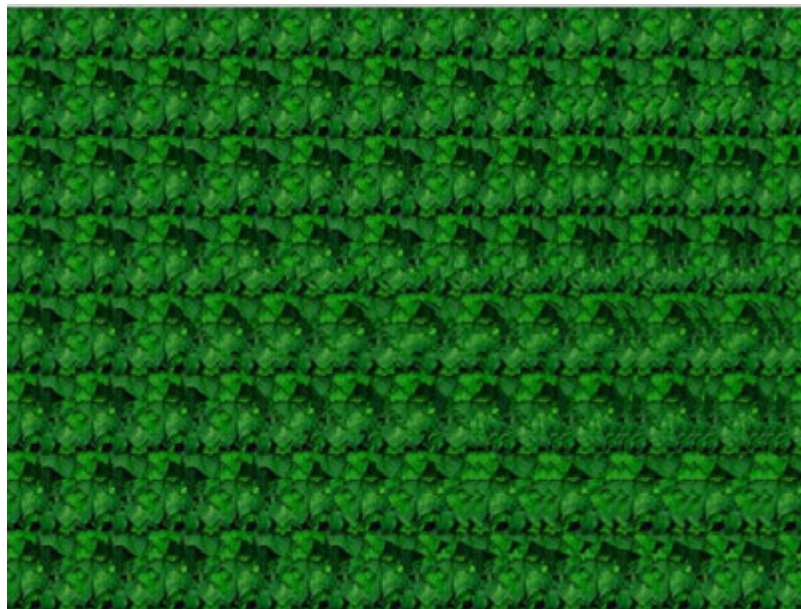
Jerneja Hribar, 6. a

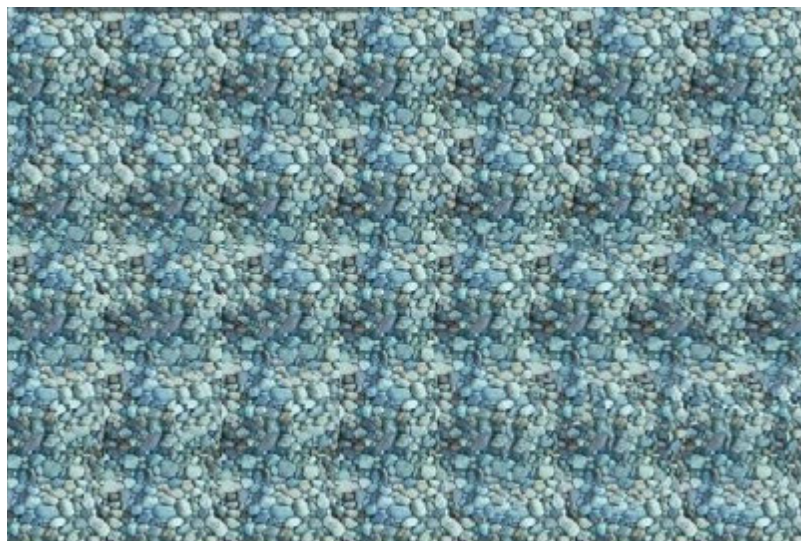
STEREOGRAM

V tej zmešnjavi je potrebno najti metulja in dinozavra. Ko vidiš, je nenavadno, ker se vidita v 3d tehniki.

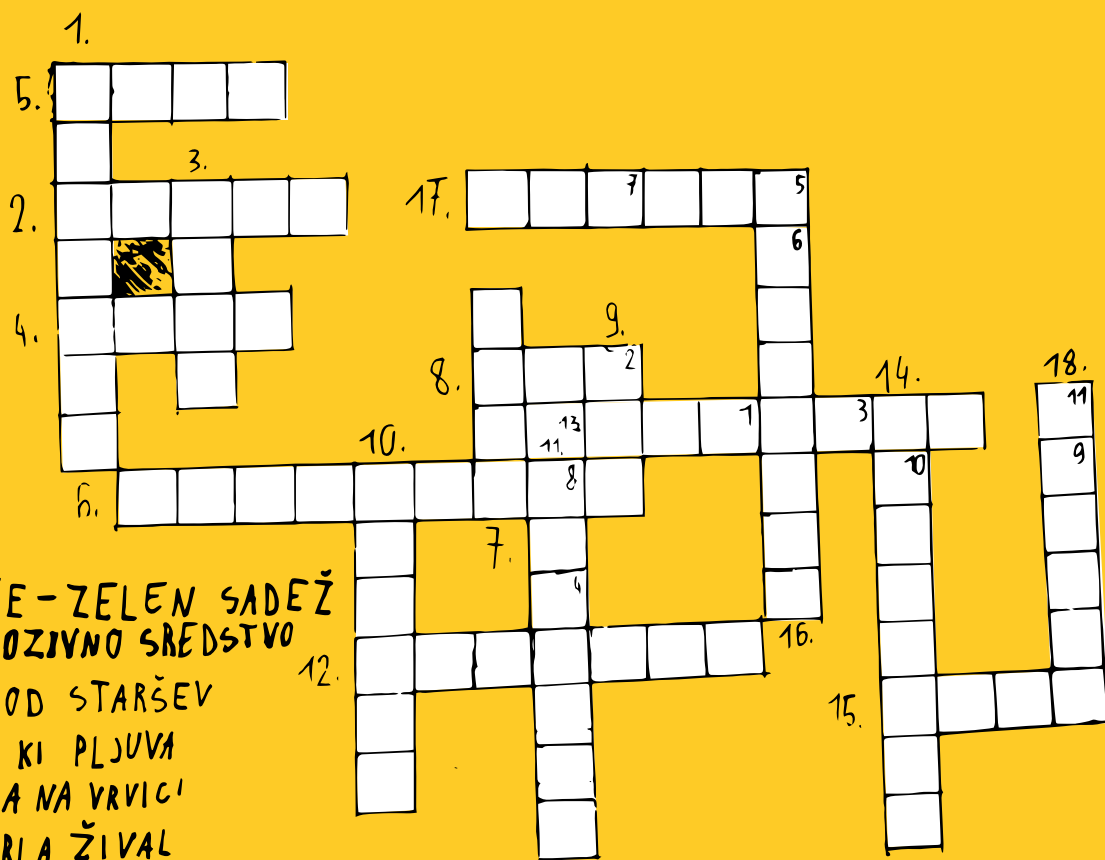
Stereogrami, znani tudi kot avtostereogrami, so optične iluzije, ki kažejo sliko znotraj druge slike, ki jo lahko vidimo pri prehodu oči. Če pogledate 2D stereogram, lahko odkrijete skrito sliko, ki se bo prikazala kot 3D predmet. Čeprav je za dobro izdelan stereogram potreben čas, je prišlo do prilivov aplikacij za grafično programsko opremo, ki omogočajo enostavno grafično oblikovanje, kot so stereogrami.

Oseba vidi 3D sliko, ki se po dnu stereograma pojavi s križem njihovih oči. To bo povzročilo razhajanje točk stika med očmi in poslalo dva različna signala v možgane, kar ustvarja učinek dvojnega vida. Slike stereograma so natisnjene tako, da se dva dela slike ujemata, ko se vaše oči sekajo navznoter, in vaši možgani so prelisičeni, da vidijo 3D sliko. Čeprav so preprosti stereoskopski znani kot stereo pari, jih lahko konstruiramo tako, da postavimo sliko poleg kopije samega sebe, napredne tehnike upodabljanja pa lahko ustvarijo dve različni podobi, ki, ko se zblížata, bolje prevarata možgane, da verjamejo, da je gledanje 3D slike.

Po domače, malo je treba škiliti, kot takrat, ko bereš, pa ti pogled zatava.

- 1. RDEČE - ZELENI SADEŽ
- 2. EKSPLOZIVNO SREDSTVO
- 3. EDEN OD STARŠEV
- 4. ŽIVAL KI PLJUVA
- 5. IGRAČA NA VRVICI
- 6. IZUMRLA ŽIVAL
- 7. GLAVNI VIR ŽIVLJENJA
- 8. KAJ JE TVOJ ŽIVLJENJSKI PROSTOR?
- 9. KAR SI ŽELI VSAK
- 10. PLANET NA KATEREM ŽIVIŠ

- 11. NAVIDEZNA ČRTA NA ZEMLJI KI LOČUJE OBA POLA
- 12. OGLASANJE PSA
- 13. KAR ČLOVEKU ZMEŠA MOŽGANE
- 14. POSEBNO PETJE, ZNAČILNO V GORAH

- 15. DEL TELESIA S KATERIM HODIMO
- 16. POSLEDICA, PO TEM KO SE VREŽEŠ
- 17. ORGAN, KI NAM OMOGOČA DIHANJE
- 18. ŽIVAL NA KMETIJI

Križanko je naredil Jakob Kastelic, 6. a

Anže Turk, 2. a

Laura Kastelic, 8. b

Učenci interesne dejavnosti literarno ustvarjanje so sestavili seznam knjig za različne starosti, ki jih priporočajo v branje.

ZA UČENCE PRVEGA TRILETJA

Nina Mav Hrovat
O KRALJU, KI NI MARAL POSPRAVLJATI

Nekoč je živel kralj, najmlajši, kar jih je kdaj živelo. Pri vsem, kar je počel, je za sabo puščal velik nered, pravo razdejanje ... Knjiga je poučna zgodba o svojeglavem mladenciču, ki naposled pogreša crkljanje in pravljico za lahko noč.

Prilagamo še povezavo do zvočnega posnetka: <https://4d.rtvlo.si/arhiv/lahko-noc-otroci/174539850>

Jens Dobbers
SREČA. KAKO JE PRAVZAPRAV S TEM

Od kje pride sreča. Kaj sploh je sreča. Vse to in še več boste izvedeli v kratki zgodbi o medvedkovem iskanju sreče. Knjiga je primerna tako za mlajše kot starejše bralce.

Žiga X Gombač
ČRNO BELO

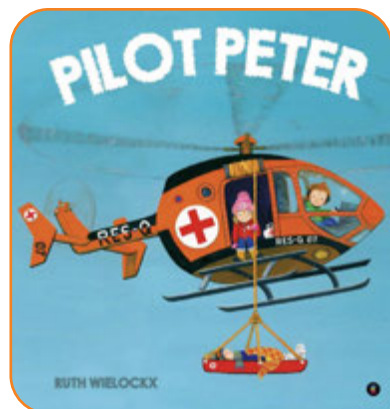
Bela družina živi srečno in brezskrbno življenje v beli hiši sredi belega mesta, zaščiten pred vsem tujim (črnim). Boji se vsega, kar je

črno, čeprav se z le-tem ni še nikoli srečala. Njihovo življenje se spremeni, ko v njihov dom lepega belega dne vstopi mačkon. Črn, seveda. Bo srečanje s črnim mačkonom spremenilo njihov pogled na svet?

Ruth Wielockx
PILOT PETER

Pilot Peter obožuje letala in rad pomaga svojim prijateljem. Na pomoč jim priskoči s gasilnim letalom, tovornim letalom, dvokrilnikom, helikopterjem ... Najraje pa se podi po nebu s kaskaderskim letalom. Dokler se mu nekega dne ne pripreti nesreča in spozna, kdo so pravi prijatelji.

ZA UČENCE DRUGEGA TRILETJA

Tuutikki Tolonen
POŠASTNA VARUŠKA

Otroci družine Hojnik, enajstletna Hana, devetletni Karlo in šestletna Mia, ostanejo ob začetku poletnih počitnic sami doma. Mama je na srečelovu zadela dvotedensko potovanje, zraven pa še varuško na domu. Ta se izkaže za nenevarno kosmato in prašno pošast, ki je posebej izurjena za varstvo otrok in opravljanje gospodinjskih del. Kmalu ugotovijo, da je s pošastmi doma ostalo kar nekaj otrok iz okolice. Otroci si po nasvetu govo-

rečega kopalnega plašča postavijo skupni tabor šotorov ob bližnjem gozdu. Naenkrat se naokrog klattijo nenavadna bitja, po gozdovih razgrajajo gospodinjske pošasti, pa tudi tri nenavadne dame in nekaj letečih škratov, ki obožujejo bonbone, srkajo kri in se razmnožujejo z neverjetno naglico...

Cressida Cowell
KAKO IZURITI SVOJEGA ZMAJA

Viki III., edini sin poglavarja Stoika Silnega, in deset drugih vikingških dečkov, morajo opraviti zmajski sprejemni preizkus, če želijo postati polnopravni člani plemena. Iz zmajskih jasl morajo ukrasti zmaja, ga izuriti ter pokazati njegovo znanje na Torov terek, ko bodo sprejeti v pleme ali izgnani. Iz Vikija se vsi norčujejo, ker ukrade zelo majhnega zmaja, ki povrh vsega sploh nima zob. Brezzobi, kot ga viki poimenuje, zna biti zelo trmast, krut, len, neposlušen in svojeglav. Vikija skrbi, kako bo z Brezzobim opravil sprejemni preizkus. A na otoku Gumpcev se kmalu pojavi še veliko hujša težava, pri kateri Viki dokaže, da je pamet vredna vsaj toliko kot moč.

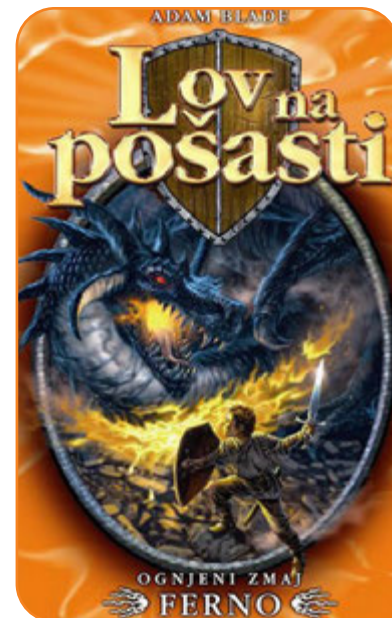
Barbara Simoniti
MOČVIRNIKI

Magična knjiga, napisana v skrivnostno bogatem jeziku. Če najdete kraj Močvirna Loka, boste stopili v čisto nov, osupljivo bogat svet sožitja in solidarnosti. Ta Loka ima župana, vrtec in šolo, lokalni časopis, trgovino, pošto in tudi gostilno Pri zeleni žabi, kjer se Ločani radi poveselejo in posladkajo s slastnimi dobrotami. A dogajajo se tudi nezaslišane stvari. Nekega dne izgine Kreševa močvara. Le katera pošast jim jo je požlampala?

Adam Blade
LOV NA POŠASTI: OGNJENI ZMAJ FERNO (1. DEL)

Knjige v zbirki Lov na pošasti govori o dečku Tomu, deklici Elleni, volku Sivku in konju Blisku, ki se borijo proti zlobnim pošastim, ki jih nadzoruje zlobni čarovnik Malvel. V tem delu se borijo proti zmaju Fernu. Tomu in prijateljem pomagata kralj Hugo in dobri čarovnik Aduro. Tom ne pozna svojih staršev, uporablja meč in ščit, Ellena pa lok. Ali bosta kos pošastim. V zbirki je še 51 delov.

ZA UČENCE TRETJEGA TRILETJA

R. J. Palacio
ČUDO

Zgodba dečka Augusta, ki se je rodil s hudo deformacijo obraza in so se ga že ob rojstvu ustrašili porodničar in medicinske sestre. Do četrtega razreda ga je učila mama na domu, v petem razredu pa se je znašel na novi šoli,

med novimi ljudmi, ki so ga čudno gledali. Prve dneve ni želel nihče sedeti z njim, otroci so se do njega obnašali, kot da ima nalezljivo bolezen. Kljub svojemu videzu je spoznal Summer, ki sicer ni bila njegova sošolka, a je vseeno vsak dan z njim sedela za isto mizo pri malici. Zdel se ji je bolj prijazen in zabaven kot kdorkoli drug, ki ga je kdaj spoznala. Kasneje se je zblížal še z Jackom, a se je njuno prijateljstvo znašlo na preizkušnji ...

Barry Jonsberg
**MOJE ŽIVLJENJE KOT
ABECEDA**

Knjiga govori o deklici z imenom Candice, ki dobi domačo nalogo. Napisati mora spis o svojem življenju v obliki abecede. Deklica se trudi, da bi prinesla ljubezen v svojo družino, in zato počne nenavadne stvari. Njena mama je bolna, oče sprt z bratom poleg tega pa so vsi depresivni, saj jim ja umrla Candicina mlajša sestra Sinija. Candice ima tudi prijatelja, ki trdi da je iz druge dimenzije in ji pri reševanju družine po-

maga. Zgodba se srečno zaključi in njena družina je spet obdana z ljubeznijo.

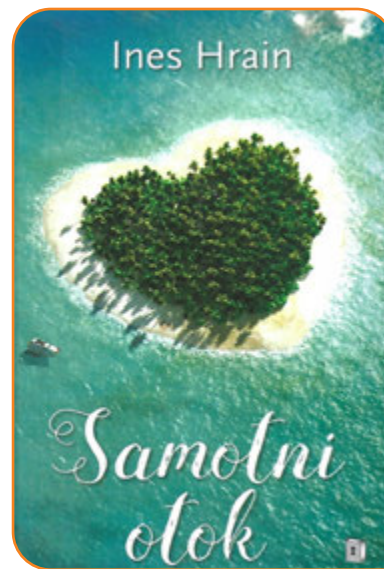
Jenny Valentine
**KAKO SEM SPOZNAL VIOLET
PARK**

Petnajstletni Lucas Swain trpi zaradi zakonskih težav svojih staršev. Oče, novinar, izgine čez noč in Lucas za to obtožuje svojo mamo. Potem pa najde žaro Violet Park, ki jo je očitno nekdo pozabil v taksiju. Lucas začuti izredno odgovornost do pozabljene žare in do mrtve gospe, za katero se izkaže, da je bila pianistka, ki je živela v njihovi bližini. Ob raziskovanju njenega življenja pa odkrije tudi povezavo s skrivnostnim izginotjem svojega očeta.

Ines Hrain
SAMOTNI OTOK

Zgodba govori o deklici Emini in dečku Željku v katerega je bila Emina zaljubljena. Ko se njuni družini skupaj odpravijo na počitnice, njihov čoln zalije velik valj starši se uspejo rešiti, on dva pa sta padla iz čolna in odplavala do najbližnjega otoka, kjer sta preživela nekaj zanimivih dni. Na otoku sta se še bolj zblížala. Po nekaj dneh sta odkrila vas, poklicala starše in se živa in zdrava vrnila nazaj domov.

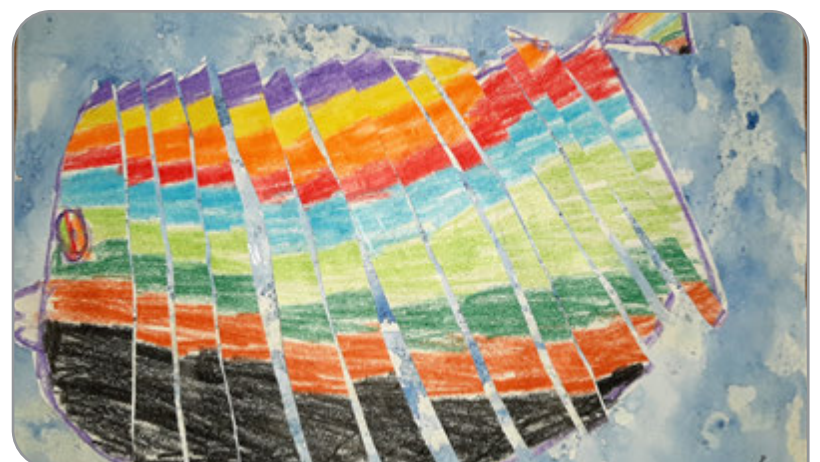
Gaja Rovnšek, 8. b

Julita Kemperle, 3. a

Karin Zupančič, 3. a

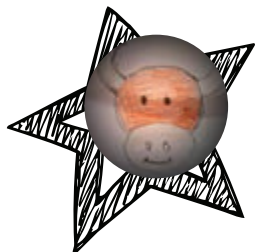

Ožbej Kastelic, 2. a

Oven (21. 3.–20. 4.)

Leto 2021 se bo začelo počasi in vas odpeljalo na precej stranskih poti. Proti koncu poletja boste zadeli na lotu. Dobili boste pošto, da ste veliko zaslužili in vam podarjajo mesečno karto za katerekoli toplice. Skratka, obeta se finančno obetavno leto.

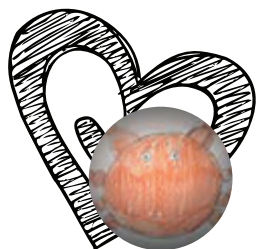
Bik (21. 4.–21. 5.)

Tekom leta bo marsikaj odvisno od tega, v kakšni družbi se boste gibali. Proti koncu jeseni pa se vam odpirajo novi projekti. Najugodnejši mesec bo julij, najmanj ugoden pa september. Sklenili boste največjo odločitev v vašem življenju.

Dvojčka (22. 5.–21. 6.)

Zgodile se bodo spremembe doma in v družini. Končno, po dolgih letih, boste le spoznali svojega dvojčka. Spoznali pa boste tudi ljubezen svojega življenja. Z družino boste odšli na morje. S prijatelji/-cami boste odšli po poletnih nakupih.

Rak (22. 6.–22. 7.)

Tekom leta boste vedno bolj občutljivi na to, kaj vam koristi in kaj škoduje. Občutili boste bolečino. Že v začetku tedna vas na področju znanja čakajo novi izzivi. Ta mesec vam prinaša priložnosti za nove začetke.

Lev (23. 7.–23. 8.)

V letu, ki prihaja, vas bo doletelo veliko presenečenje. Preden se bo začela pomlad, boste imeli že nekaj neprijetnih izkušenj, vendar se bo z zvončki in trobenticami prebudila tudi vaša sreča. April bo čas za dobre nakupe.

Devica (24. 8.–22. 9.)

V začetku meseca avgusta vas čakajo novi izzivi. Tekom leta se bo zgodilo marsikaj novega, kar vas bo navduševalo in vam polepšalo drobne trenutke. Še najmanj ugoden bo oktober, sicer pa vam leto 2020 na mnogih področjih prižiga zeleno luč.

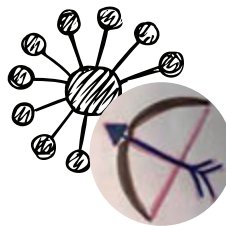
Tehnica (23. 9.–23. 10.)

Tekom leta 2020 se boste trudili vzpostaviti neko novo prijateljstvo. Obstaja možnost, da se boste z družino preseli nekam v daljne kraje. Konec leta še ne bo čisto jasno, kakšen bo končni rezultat. Sprememba na bolje bo kljub temu očitna.

Škorpion (24. 10.–22. 11.)

Dolgo bo trajalo, preden boste ugotovili, da vaš vsakdanjik ne bo mogel več dolgo ostati takšen, kakršnega ste navajeni. Leto 2020 je ugodno za utrjevanje vezi. Občasno boste opazili, da se vaša priljubljenost nekoliko zniža, kadar jasno postavite svoje zahteve.

Strelec (23. 11.–21. 12.)

Večino leta bo pravzaprav slabši kot bi pričakovali, vendar boste presenečeni, ker vam to ne bo zagrenilo življenja. Obeta se vam potovanje, ki vam bo dobesedno spremenilo pogled na svet. Večina stvari, ki se bodo zgodile ta teden, vas bo spravilo v dobro voljo.

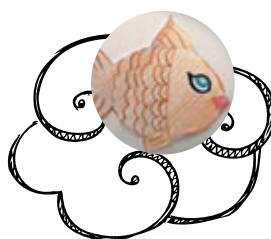
Kozorog (22. 12.–20. 1.)

Prave umirjenosti v letu 2020 ne pričakujte. Zvezde vam svetujejo, da ne puščate stvari kar ležati naokoli, saj vam jih bo nekdo vzela. V mesecu, ki prihaja, ne boste preveč srečni. Izgubili boste svojo ročno uro. A nekaj je zelo lepega – spoznali boste svojega idola.

Vodnar (21. 1.–18. 2.)

Pred časom ste imeli kar nekaj vzponov in padcev, vendar pa se obetajo boljši in stanovitnejši časi, zato bodite močni in vztrajni. Vaša želja po raziskovanju skrivnosti narašča z vašim občutkom, da ste bolj živi kot običajno.

Ribi (19. 2.–20. 3.)

Vaš ferdoskop bo zelo podoben ferdoskop leva. Tudi sicer se bosta ujela. V letu, ki prihaja, vas bo doletelo veliko majhnih presenečenj. Preden se bo začelo poletje, boste imeli že nekaj neprijetnih izkušenj, vendar se bo z vročimi dnevi prebudila tudi vaša sreča. April bo čas za dobre nakupe.

osmošolec

